ลัดดา/
817074 ต่อ 34 ฝ่ายฉาก
818864 - ดูพฤกษ์

บทละครโทรทัศน์ เรื่อง

" รั ก อั น สุ น ท ร "

ของ "ก.สุรางคนางค์"

จัดทำเป็นบทโทรทัศน์ โดย "ชอุ่ม ปัญจพรรค์"

แสดงในรายการกุศล ของ

มูลนิธิส่งเสริมศูนย์ศึกษาพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์ ม.ม.ร.

ทาง ที.วี.ช่อง ๔ วันอาทิตย์ที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๕๑๔

เวลา ๒๑.๓๐ น.

ผู้จัด สายสนม ไชยนุวัติ

ผู้กำกับ "ลัดดา สาระตายน"

เพลง "ประสิทธิ์ ศิลปบรรเลง"

ทินวัฒน์/มาลี/ชำรงศักดิ์/ พิมพ์

๑๖ / ๖ / ๑๔

ฉาก ๑

เป็นร้านตึกแถวธรรมดา มีป้ายชื่อสุดาอยู่ข้างบน ด้านหน้ามีตู้กระจกบรรจุขนมแห้งต่าง ๆ ใส่ถุงพลาสติกบ้างกล่องบ้าง มีขวดโหลใส่ขนมไทย ๆ ท้อปฟี่ มะขามฉาบ ลูกหยี , , ดูสะอาดเรียบร้อย มีเตียงไม้เตี้ย ๆ ตั้งประชิดฝาห้องซึ่งใช้เป็นที่นั่งทำของ มีเก้าอี้ ๒ ตัว โต๊ะเตี้ยเก่า ๆ อยู่ข้างหนึ่ง เพื่อรับแขกที่มาว่าจ้างทำขนมนั่ง มีเก้าอี้สำหรับ หน้าร้านนั่งขายของ ๑ – ๒ ตัว และยังมีเก้าอี้นอนไม้แบบญวน ๑ ตัว ไว้เผื่อฉาก (๔) วางไว้ข้างใน ๆ ร้าน

ตัวละคร ฉาก ๑

พิยะดา	–	คุณแสงเดือน
สุดา	–	
วิภา	–	คุณสุนีย์
สมใจ	–	คุณเบญจา

กล้องจับภาพวิภา กับ พิยะดา เข้ามาในร้าน

"สุดา" สมใจลุกขึ้นมารับหน้าวิภา

	สมใจ	คุณต้องการขนมอะไรคะ
ปล่อยมือลูก	วิภา	เปล่าจ้ะ ฉันมาหาแม่สุดาน่ะ อยู่ไหม
สมใจออกไป ข้างหลังร้าน	สมใจ	อยู่ค่ะ กรุณาคอยประเดี๋ยวนะคะ
พิยะดาเดินไปมา วิภานั่งลงบนเก้าอี้ สุดาออกมาจากในร้าน พอดีเห็นพิยะดา ทำท่าแหยงรังเกียจ เอานิ้วป้ายขี้ฝุ่น ยกนิ้วดู ยักไหล่	พิยะดา	สะอาดเป็นบ้า (ยืนไม่ยอมนั่ง)
สุดาสะดุ้ง ลูบอก มองดูพิยะดาอย่างชอกช้ำใจ หันมา เห็นวิภา	สุดา	อ้าว คุณวิภา (ไหว้)
	วิภา	ใช่ ฉันเอง)รับไหว้) จำได้ไหม (หันมาทางลูกสาว) ลูกพิยะดานี่แหละน้าสุดาที่แม่พูดถึงบ่อย ๆ ละจ้ะ (พิยะดาหันไปทางอื่น)
	สุดา	แหม คุณวิภาคะ ฉันดีใจเหลือเกิน ดีใจจนบอกไม่ถูกที่คุณอุตส่าห์มาเยี่ยม

สุดาเข้าไปกอดแขนวิภา
เขย่าและร้องไห้ดีใจ
แต่นัยตาจ้องมองที่พิยะดา
สาวสวยไม่วาง

(เสียง) นี่หรือลูกฉัน ลูกที่คลอดออกมาก็ขี้โรค เจ็บอยู่ตลอดเวลา ลูกที่หมอพระท่านดูว่าต้องให้คนชาตาสูงเลี้ยงจึงจะรอด โอ....ลูกรักของแม่ ทูนหัวของแม่ แม่ได้แต่ดูภาพถ่ายที่คุณป้าพรพิศของลูกส่งมาให้เท่านั้น และนี่ลูกมาอยู่ ~~แล้วเชียวนี่~~ ตรงนี้แล้ว ~~โดยที่~~ แต่แม่ไม่มีโอกาสจะกอดจูบให้สมรักและคิดถึงเลย

วิภา อ้าว....พบกันทั้งทีทำไมถึงร้องไห้ล่ะจ๊ะ น่าจะดีใจซี เอ้อ....นี่ฉันย้ายมาอยู่อยุธยาแล้วล่ะ คงต้องเข้ากรุงเทพ ฯ บ่อย ๆ เพราะลูก ~~เธออยู่~~ พิยะดามาอยู่โรงเรียนประจำ เฮ้อ / นี่ละนา มาพบก็ร้องไห้ร้องห่มยังงี้ถึงไม่อยากมาให้เสียเรื่อง

พิยะดาหันมามอง
อย่างสงสัย
จับแขนมารดาเลี้ยง
เขย่างอน ๆ

พิยะดา คุณแม่ ไปหรือยังล่ะคะ (เดินห่างจะออกไป)

วิภา อะไรไปหรือยัง พิยะดายังไม่ได้มาหาน้าสุดาเลย มาซี มาหาน้าใกล้ ๆ (หันมาทางสุดา) ลูกฉันเรียนเก่งนะ สอบได้ที่หนึ่งเสมอละแม่สุดา

สุดา (อ้าแขน) มาซิคะ มาให้น้าชื่นใจหน่อย

พิยะดา (สั่นหน้า) ไม่ละ พิยะดาโตแล้วนี่ จะให้กอดอย่างเด็ก ๆ น่ะไม่ได้หรอก จั๊กกะจี้ตาย

วิภา (อมยิ้ม) ไม่ให้กอดก็มานั่งใกล้ ๆ หน่อยก็แล้วกัน ให้น้าเขาชื่นใจ

พิยะดา ไม่เอา พิยะดาจะไปคอยที่รถดีกว่า คุณแม่อย่าคุยให้นานนักนะ เดี๋ยวต้องไปรับคุณพ่อที่กระทรวง...............

พิยะดาเดินออกไป
จากร้านอย่างเหยียดร้าน
กลัวเชื้อโรคในร้านจะติด
สุดามองตามร้องไห้

วิภา อย่าเสียใจไปเลยแม่สุดา ลูกพิยะดาแกเป็นยังงั้นเอง กับคนแปลกหน้าละก็มักจะรวนเสมอ เอ้อ....นี่แกสอบไล่แล้ว โรงเรียนปิดเทอม ฉันเอามาฝากไว้บ้านพี่พรพิศ แม่สุดาคิดถึงจะไปเยี่ยมแกวันหลังก็ได้

สุดา (สะอื้น) คุณไม่ส่งข่าวลูกมาให้ดิฉันรู้บ้างเลย ลูกของดิฉันแท้ ๆ ลูกที่คุณขอไปเลี้ยงตั้งแต่ยังแบเบาะ สิบกว่าปีแล้วนะคะ คุณไม่ส่งข่าวเลย แม้แต่รูปสักใบก็ไม่มีส่งมา ดิฉันต้องไปคอยถามจากคนอื่น ๆ เขาทั้งนั้น

วิภา (ยิ้มแก้เก้อ) ฉันกลัวน่ะซีแม่สุดา ฉันรักลูกพิยะดามาก ~~เพียงใด~~ แค่ไหน แม่สุดาก็รู้ รักเหมือนเลือดเนื้อเชื้อไขของฉันเอง เรียนก็ให้เรียนโรงเรียนมีชื่อ จบหกนี่ก็จะส่งไปนอกอีก แม่สุดาต้องเห็นใจฉันบ้าง ลูกพิยะดาแกฉลาดเป็นกรด ถ้าขืนพามาพบแม่สุดาบ่อย ๆ คงมีพิรุธพลาดให้แกรู้เข้าสักวันแน่ นี่ฉันขอบอกไว้ก่อนนะจ๊ะ ถ้าจะไปพบที่บ้านพี่พรพิศละก็ อย่าไปทำพิรุธล่ะ เอ้อ....หรืออย่าไปพบเลยจะดีกว่า

สุดา (เช็ดน้ำตา ยิ้มอย่างขื่นขม) เมื่อกี้ดิฉันออกมาพอทันได้ยินคำที่ลูกพิยะดาพูดพอดี เธอดูถูกแม่ที่แท้จริงและรังเกียจแม้จะแตะต้องเนื้อตัวก็ไม่ได้ (ขมขื่น) ลูกพิยะดาเธอเป็นลูกท่านผู้ว่าราชการจังหวัด เห็นทีดิฉันจะต้องเรียกเธอว่าคุณพิยะดา

วิภา โธ่ แม่สุดา (ยิ้มกร่อย) เธอจะเรียกยังไงก็ได้

สุดา คุณพิยะดาพูดว่า ร้านนี้สะอาดเป็นบ้า (หัวเราะขมขื่น) ดิฉันอยากจะให้คุณวิภาอบรมเธอเสียบ้างว่า บ้านช่องและสิ่งของทุกอย่างมันอาจจะสกปรกได้แม้จะกวาดเช็ดถู ทำความสะอาดไปหยก ๆ เพราะร้านมันอยู่ริมถนน ถึงบ้านแม่ค้าหรือเคหาสน์ท่านผู้ดีมีเงินก็เถอะ กวาดถูแล้ว ฝุ่นละออกก็ปลิวมาจับได้อีก ถึงต้องกวาดกันบ่อย ๆ สกปรกเมื่อไหร่เราก็กวาดถูให้สะอาดได้เมื่อนั้น แต่จิตใจคนนี่ซิคะ สกปรกแล้วทำความสะอาดยาก (ลุกขึ้นเดินเอาผ้าเช็ดละอองโน่นนี่)

วิภา แหม, แม่สุดาก็ช่างว่า

สุดา ก็เป็นความจริงนี่คะ ปากก็เหมือนกัน ถ้าจะมีไว้สำหรับติคนนั้น ก่อนคนนี้พล่อย ๆ ตั้งแต่อายุยังน้อยแล้ว โตขึ้นจะแก้ยาก จริง ๆ นะคะ ดีไม่ดีเขาจะว่าถึงพ่อถึงแม่ ว่าไม่สั่งสอน

วิภา (หน้าเจื่อน) แม่สุดา ลูกพิยะดาแกยังเด็กอยู่นะ เอ้อจ้ะ.......... ได้ข่าวว่าแม่สุดาเลี้ยงเด็กผู้ชายไว้เป็นลูกคนหนึ่ง เป็นไงบ้าง อยากเห็นอยู่หรือเปล่าจ๊ะ

สุดา ไม่อยู่ค่ะ ไปเรียนพิเศษ เพราะจะสอบชิงทุนไปฝรั่งเศส

วิภา อะไร ถึงกับสอบชิงทุนไปนอกเชียวเรอะ อายุเท่าไหร่นะ อยู่ชั้นไหน อ้า....คงจะอายุมากละซีนะ ถึงได้เรียนเก่ง

สุดา อายุสิบเจ็ดค่ะ แต่จะจบเตรียมสองปีนี้ เรียนเป็นที่หนึ่งเสมอ อย่างต่ำก็ไม่เกินที่สาม ความประพฤติก็ดีค่ะ เพราะดิฉันสอนให้เป็นผู้ดีที่ความประพฤติและกิริยามารยาท

วิภา เขารู้ตัวไหมว่าไม่ใช่ลูกแท้ ๆ ของเธอ ชื่ออะไรนะ

สุดา　อ้อ ชื่อวสุค่ะ แกทราบดีว่าดิฉันไม่ใช่แม่ แต่แกเป็นเด็กดีมากค่ะ ว่านอนสอนง่าย ฉลาด เป็นเด็กดีจริง ๆ ขยันเรียน ขยันช่วยแม่

วิภา　แล้วแม่จริง ๆ เขาเคยมาหาบ้างไหม

สุดา　ไม่เคยเลยค่ะ ได้ข่าวว่าทั้งยายและแม่ของแกตายหมดแล้ว มีแต่ญาติข้างพ่อ เอ้อ....เป็นคุณหญิงชื่อช้อย อยู่ทางบางกะปิ เพราะยายของวสุบอกไว้ เมื่อตอนแกนำวสุมาให้ดิฉัน

วิภา　คงจะหัวสูงสินะที่เป็นหลานเจ้าคุณคุณหญิง

สุดา　อุ๊ย วสุแกไม่สนใจว่าเป็นลูกใครหลานใครหรอกค่ะ แกบอกว่าเป็นลูกแม่สุดาคนเดียวก็พอใจเต็มเปี่ยมแล้ว (ยิ้มอย่างชื่นชม)

วิภา　(ยิ้มหยาม) ก็ดีไปอย่าง

สุดา　อะไรได้คะ ดีหลายอย่างทีเดียวละค่ะคุณวิภา

(เสียงแตรดัง ๒ – ๓ ครั้ง)　เอ้อ....นี่ค่ะ ดิฉันจะจัดขนมให้ไปทาน นาน ๆ มาทีไม่ได้เตรียมอะไร

วิภาลุกขึ้นรับถุงที่สุดายัดเยียดให้

วิภา　ไม่ต้องหรอกจ้ะ (เสียงแตร) ลูกพิยะดาเร่งแล้ว เดี๋ยวต้องไปรับท่านข้าหลวงอีก (รับถุงขนม) ขอบใจมากลาละจ้ะ (เสียงแตรกดเรียกอีก)

วิภาเดินออกสวนทางกับวสุ
วิภาชะงักมองดูวสุแต่สุดาไม่สนใจ มัวชะเง้อมองดูที่รถข้างนอกแล้วร้องไห้

(เช็ดน้ำตา)　วสุ　ใครน่ะครับคุณแม่

สุดา　(สะดุ้ง รีบเช็ดน้ำตาไม่ให้ลูกเห็น) เอ้อ....คุณวิภาจ้ะ เขาเป็นญาติคุณป้าพรพิศ.....อ้า......ถ้าจะนับก็เป็นญาติของแม่เหมือนกัน แต่เราจน เขาคงไม่นับถือเราหรอก เวลานี้คุณสวัสดิ์สามีคุณวิภาเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดอยุธยา ไม่ได้เจอกันสิบปี ทำให้ดีใจจนน้ำตาไหล

ภาพวสุกำลังกินของว่าง　เอ้อ....หิวไหมจ้ะ (แน่ะ สมใจยกของว่างมาให้แล้ว) ลูกรับประทานเถอะจ้ะ เดี๋ยวแม่จะวานไปบ้านคุณป้าพรพิศหน่อยแล้วเลยไปเก็บเงินค่าขนมทางบางกะปิให้แม่ด้วย

วสุ　ครับ รับประทางขนมพลาง เออ....คุณแม่ครับ เด็กคนที่นั่งในรถที่กดแตรเร่งอย่างไม่มีมารยาทนั่นน่ะ เป็นลูกสาวคุณวิภาหรือครับ

สุดา　จ้ะ

วสุ　เขาหันมามองดูเราทางกระจกหลังแล้วทำท่าหยิ่ง ๆ ยังไงชอบกล ทำยังกะเราเป็นพวกชั้นต่ำ เขาพวกชั้นสูงยังงั้นละครับ

(...) ...่าไปเอาใจใส่เขาเลยลูก เนื่องมาแก่การอบรมน่ะจ้ะ อย่าไปถือสา ...ความอะไรเลย ลูกน่ะคิดมากเกินตัว ระวังน่ะจ๊ะจะแก่เร็ว ... .ว่าไงจ๊ะ อาจารย์ว่าลูกจะมีหวังไหม

วสุ มีหวังครับ แต่ว่าผมชักไม่อยากไปนอกเสียแล้ว ผมเป็นห่วงคุณแม่ ผมไปแล้วคุณแม่ก็ไม่มีใคร

สุดา อุ๊ย อย่าห่วงแม่เลยลูก ถ้าลูกชิงทุนได้น่ะ เป็นบุญเหลือเกินแล้วละ ไม่ต้องห่วง**แม่**หรอกลูก แม่อยากให้ลูกเรียนมาก ๆ วิชาเป็นของช่วยตัว โจรปล้นหรือไฟไหม้ยังไงก็เอาไปจากเราไม่ได้ อ้าว นั่นคุณแมวกับคุณหมีมาแล้ว

แมว สวัสดีค่ะคุณป้าสุดา หวัดดีวสุ

หมี สวัสดีครับคุณป้า

สุดา สวัสดีค่ะ คุณแมวคุณหมี นั่งก่อนซิคะ

แมว คุณป้าคะ แมวขออนุญาตพาวสุไปเล่นแบดมินตันที่บ้านคุณเพ็ญรัตน์หน่อยนะคะ วันนี้เขามีชุมนุมกันค่ะ

วสุ เอ้อ........ผม........

หมี ไปน่าพี่วสุ วันนี้ลูกข้าหลวงอยุธยาก็มาด้วยละ เขาเป็นดาวดวงเด่น เชียวนะ ไปดูกันหน่อยน่า ไม่เล่นแบ็ดก็.......

สุดา ไปเถอะลูก วสุ แม่อยากให้ลูกไปจ้ะ เอาขนมไปเลี้ยงเพื่อน ๆ ด้วย นะจ้ะ เอาไปมาก ๆ นี่จ้ะ (ส่งถุงให้) เอาไปให้เพื่อน ๆ และลูกสาว ข้าหลวงเลี้ยงกันจ้ะ

สุดาหยิบห่อขนมเป็นถุงใส่ถุงกระดาษใบโตให้อย่างไม่นับแล้วส่งให้ลูกชายท่าทางตื่นเต้น

วสุ หมี แมว ขอบคุณครับ
ขอบคุณค่ะ

– เฟดเอ้าท์ –

ฉาก ๒

ภาพเป็นสนามหน้าตึกใหญ่ มีโต๊ะเก้าอี้สนามตั้งอยู่หลายโต๊ะ ทั้งเก้าอี้ยาวและโต๊ะกระจก เก้าอี้ประมาณ ๗ - ๘ ตัว ม้าเหล็กยาว ๑ หรือ ๒ ตัว อยู่ใกล้คอร์ตแบดมินตัน

สมมุติคุณนายพรพิศ กำลังตระเตรียมอาหารว่าง สำหรับเลี้ยงลูกหลาน คุณหลวงประศาสน์มนูกิจนั่งอ่านหนังสือพิมพ์ที่เก้าอี้สนาม จำปียกของว่างเดินออกมา

	คุณนาย	เอ้ามาวางบนโต๊ะนี่ จำปี เตรียมยกน้ำออกมาได้แล้ว กำลังจะจบเกมพอดี คงอยากดื่มน้ำไปตาม ๆ กัน
เพ็ญรัตน์ออก	เพ็ญรัตน์	อ้าว คุณแม่ขา หนูกำลังจะมาบอกให้จำปียกของว่างออกมาได้แล้ว คุณแม่กรุณาจัดให้เสร็จเชียว
	คุณหลวง	แม่เขาเป็นห่วงน่ะซี เห็นมากันหลายคน
	เพ็ญรัตน์	หนูว่าเขาจะมาดูพิยะดาด้วยละค่ะ ก็เขากำลังมีชื่อเสียง เป็นลูกสาวสวยของท่านข้าหลวงอยุธยานี่คะ
	คุณนาย	เอ้อ เราเป็นลุงเป็นป้าก็ปลื้มใจเหมือนกัน ที่มีหลานสาวสวย เรียนก็เก่งเสียอย่างเดียวที่วิภาเขาอบรมลูกให้หัวสูงเกินไป
	คุณหลวง	จุ๊...แม่พรพิศ เด็ก ๆ กำลังจะมากันแล้ว

(เสียงหัวเราะต่อกระซิกใกล้เข้ามา)

ป้อม	โอ้ย ร้อนจัง..เหนื่อย..(นั่งลง) คุณพ่อฮะ เซทต่อไปสู้กับผมไหมฮะ
คุณนาย	แน่ ดูซี ไปท้าคุณพ่อ ถือว่าเป็นหนุ่มกว่าละก็ (ทุกคนทะยอยเข้ามา) มาลูก มานั่งพัก จำปี จำปี ยกน้ำมาได้แล้ว สนุกกันให้เต็มที่นะจ๊ะลูกหลาน เอาละ แม่จะไปดูแลของว่างมาให้อีก
คุณหลวง	ถ้างั้นไปด้วยคนซีจ๊ะ เลี้ยงลูกหลานแล้ว เดี๋ยวเธอจะลืมเลี้ยงฉันอีกคน (ทุกคนฮา)
คุณนาย	วุ้ย ไม่ลืมหรอกค่ะ เชิญซีคะ ทางนี้ปล่อยให้หนุ่ม ๆ สาว ๆ เขาสนุกกัน

คุณหลวง คุณนายเดินเข้า

เพ็ญรัตน์นั่งเก้าอี้หมู่กับสุภาวดี

เมธา	คุณพิยะดาเล่นเก่งมาก ผมกลับมืออ่อนไม่ได้เรื่อง
ป้อม	อะไรฮะพี่เมธา มีผู้หญิงสวย ๆ ช่วยอยู่ทั้งคนยังบอกว่ามืออ่อนอีกหรือฮะ เป็นผมละก็...ไม่ยอมแพ้ละ

(ทุกคนหัวเราะครื้น)

พิยะดา	แพ้เขาแล้วยังพูดมากอีกตาป้อม
ป้อม	อ้าว คนแพ้ไม่มีปากหรือฮะ แล้วกันจะใช้ได้หรือ ตัดเสรีภาพกันนี่

วสุเดินเข้ามาในเฟรม มือถือ

กล่องกระดาษใบใหญ่ แมว หมี

เดินตามกันมา

สุภาวดี ป้อม ใครมาแน่ะ

ป้อม ออ วสุ วสุเชิญทางนี้ หมี แมว มาเลย เชิญทางนี้

วสุ คุณแม่ให้ผมนำขนมมากราบคุณลุงคุณป้าครับ

เพ็ญรัตน์ ออ ก็คงจะเอามาให้พวกเราเลี้ยงกันน่ะแหละ เชิญนั่งก่อนซีคะคุณวสุ
นั่งซีจ๊ะแมว หมี

วสุ ขอบคุณครับ (ส่งขนมให้เพ็ญรัตน์ นั่งลงมองดูรอบ ๆ เห็นพิยะดา พิยะดาค้อนให้)

ป้อมลุกขึ้นโค้งผายมือแนะนำ

ป้อม คุณทั้งหลายครับ นี่คือวสุ ญาติของเรา เรียนหนังสือเก่งเป็นบ้า ดารา
เรงเรียนทีเดียวละ อายุน้อย แต่จบแปดปีนี้ และกำลังสอบชิงทุนไปนอกด้วย

เพ็ญรัตน์ แหม อีตาป้อมทำยังกะเล่นละคร นั่นคุณเมธา นักเรียนนอกค่ะคุณวสุ
นั่นคุณพิยะดา ดาวเรงเรียน เรียนเก่งมากไม่แพ้ใครเหมือนกัน

พิยะดา พี่เพ็ญรัตน์ไม่จำเป็นต้องแนะนำพิยะดาหรอกค่ะ

เพ็ญรัตน์ นั่นคุณสุภาวดี เอ้อ นี่คุณแมว คุณหมี สองคนพี่น้องเพื่อนบ้านของเราค่ะ

ทุกคนผงกศีรษะ พึมพัม

ยินดีครับ ยินดีค่ะ แมวกับหมี

หยิบแรกเก็ตเดินคู่กันไปสนาม

ป้อม เชิญทุกคนทานขนมซีฮะ คุณน้าสุดาทำ ฝีมือยอดเลย เอ้อ นี่ครับ

เพ็ญรัตน์ (หยิบแจก) เชิญจ้ะ สุภาวดี

สุภาวดี (รับไปรับประทาน) แหมอร่อยจัง คุณ~~[illegible]~~ พิยะดา ทานซีคะ

พิยะดา (ลุกขึ้น) ขอบคุณค่ะ พิยะดาไม่ชอบขนมพวกนี้ (หันไปยิ้มกับเมธา)
อีกเซทไหวไหมคะคุณเมธา

เมธา ถ้าอยู่ข้างเดียวกับคุณพิยะดาละก็ไหวครับ (ท่าเจ้าชู้)

สุภาวดี (ค้อนพี่ชายปะหลับปะเหลือก) ~~ไม่อยากไปหรอกคะ~~ พี่เมธา

เพ็ญรัตน์ (ลุกขึ้นบ้าง มือคว้าแรกเก็ต พยักหน้าชวน) มาคุณสุภา มาค่ะวสุ
ไปสู้กับเขาหน่อย

วสุ ผมขอตัวเป็นผู้ดูดีกว่าครับ ผมเล่นไม่ค่อยเก่ง

พิยะดา (ยกไหล่เหยียดหยาม) ฮะ ๆ คงขายขนมเก่งอย่างเดียวซีนะ

ป้อม คุณพิยะดา ทำไมพูดยังงั้น

พิยะดา ก็หรือไม่จริงล่ะ (มองวสุ หัวจรดเท้า)

วสุ (ขบกราม ก้มศีรษะรับ) ถูกแล้วครับ คุณพิยะดา ผมขายขนมเก่งกว่าการเล่นแบดมินตั้น เพราะคุณแม่ของผมมีอาชีพอันสุจริตไม่เคยรบกวนใคร คุณแม่ผมมีฐานะเป็นแม่ค้า แต่ว่ามีจิตใจเหนือกว่าลูกผู้ดีบางคนมากนัก (เดินหันหลังกลับ) ก็จริง

ป้อมวิ่งตามไปฉุด วสุสั่นศีรษะ

เดินออกนอกเฟรมไป ป้อมเดินกลับมาที่เก่า

ป้อม พิยะดานี่พิลึกละ รู้จักเขาไม่ทันไร ไปว่าเขาได้ น่าเกลียดจังเลย

พิยะดา ทำไมจะไม่รู้จัก ชั้นรู้จักแม่เขามาก่อนละยะ แม่เขาขายของอยู่ใกล้ตลาดประตูน้ำ ไปเถอะค่ะคุณเมธา (จูงข้อมือเมธา)

ทั้ง ๒ เดินไปทางคอร์ดแบดมินตั้น

เมธา แหม สดุดีกันเสียเลิศลอยจนผมหมั่นไส้

พิยะดา คุณลุงคุณป้าน่าจะห้ามพี่ป้อมพี่เพ็ญไม่ให้คบคนต่ำ ๆ

เมธา ผมไม่เชื่อว่าน้ำหน้าอย่างนี้จะไปฝรั่งเศส จะไม้เสียมากกว่า แม่ขายขนมอย่างนี้จะเอาเงินที่ไหนส่ง

พิยะดา แม่ก็ไม่ใช่แม่ตัวนะคะ ลูกใครก็ไม่รู้เขามาทิ้งไว้ แล้วก็แม่สุดาอะไรนี่ถึงเก็บมาเลี้ยง ฮึ...ก็คุณแม่ของพิยะดาสอนนักสอนหนาว่าอย่าคบคนจน ๆ คนต่ำ ๆ เราเป็นผู้ดีต้องเลือกคบแต่คนมีเงิน ใช่ไหมจ๊ะคะ

เมธา ครับ ใช่ครับ

(ยิ้มแย้มเข้าหากัน) 8 นาที

----

(7)

ฉาก 3

ภาพ เหมือนฉาก 1 สุดากำลังเดินไปเดินมา
แตะโน่นจับนี่ แล้วทรุดกายลงนั่ง ท่าทางกลุ้มใจ
สมใจเดินออกมา

สมใจ　คุณคะ เชิญรับประทานอาหารเถิดค่ะ เลยเวลามากแล้ว เดี๋ยวจะไม่สบาย

สุดา　ฉันจะกินเข้าไปลงยังไง สมใจ ลูกชายฉันป่านนี้ยังไม่กลับบ้านเลย

สมใจ　จะสี่ทุ่มแล้วนะคะ

สุดา　ก็นั่นน่ะซี ยิ่งดึกมาก ยิ่งเป็นห่วง โธ่ / บ้านที่ให้ไปเก็บเงินนี่น่ะ มันเปลี่ยว
เหลือเกิน ขนาดฉันไปกลางวันยังใจไม่ดี นี่มีเงินด้วย ออกมามืด ๆ จะเกิด
เรื่องอะไรเสียก็ไม่รู้ เฮ้อ / (ยกมือพนม) เจ้าประคุ้น คุณพระช่วย
(เสียงรถจอด) ลูกด้วย ขออย่าให้ลูกวสุเป็นอะไรไปเลย เจ้าประคุ้น

สมใจลุกขึ้นวิ่งไปข้างหลืบ ชะเง้อมอง

สมใจ　อุ๊ย มีรถมาจอดหน้าบ้านค่ะ

สุดา　ใช่พ่อสุไหมสมใจ (ตื่นเต้นลุกขึ้นตาม)

สมใจ　ใช่ค่ะ แต่ท่ามีคนพยุงมาค่ะ ไม่ทราบว่าเป็นอะไร

ชัชประคองวสุที่มีแขนคล้องผ้า
เข้ามาในร้าน สุดาโผเข้ากอด

สุดา　โถ พ่อสุลูกแม่ เป็นอะไรลูก บอกแม่ซิ

วสุ　เจ็บนิดหน่อยครับ

ชัชวิน　คุณครับ บุตรของคุณถูกแทงที่แขน โปรดระวังหน่อย

สุดา　ถูกแทง อุ๊ยตาย คุณพระคุณเจ้าช่วย (ทำท่าจะเป็นลม ละมือออก)
โธ่ พ่อสุลูกของแม่ แม่ผิดเองที่วานลูกไปเก็บเงิน ทำให้ลูกได้รับบาดเจ็บ

ชัชวิน　คุณหาที่ให้เขานั่งพักก่อนเถอะครับ

สุดาพาไปที่เก้าอี้ตัวยาว เรียกหมอน
ไปรองหลังลูกชาย

สุดา　จริงซิคะ เชิญค่ะ สมใจหยิบหมอนมารองหลังพ่อสุหน่อยเร็ว... เอ้าจ้ะ...
พ่อค่อยสบายไหมลูก...โถ....แม่โทรศัพท์ไปตามเสียทุกบ้าน เป็นห่วงจะแย่
พ่อคุณของแม่

สุดา　เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือคะคุณ...เอ้อ...

ชัชวิน　ผมชื่อชัชวินครับ ชัชวิน ภูมะโยธิน ครับ เวลานี้อยู่กระทรวงต่างประเทศ
นี่ครับนามบัตรผม (ควักนามบัตรส่งให้) ลูกชายคุณกล้าหาญมาก ช่วยชีวิตผมไว้
หากไม่มีลูกคุณ ผมคิดว่าบางทีผมคงจะตายไปแล้วก็ได้ เพราะมันเจตนาฆ่าผม
ให้ตาย

สุดา　เอ๊ะ ทำไมคะ มีเรื่องอะไรนักหนาหรือคะ ถึงได้ฆ่าแกงกัน

ชัชวิน　คนสวนของผมเองครับ ผมไล่มันออก เพราะมันขี้เกียจหลังยาวมาก
เอาแต่กิน งานไม่ทำ มันอาฆาตมาแอบแทงผม กะจะเอาให้ตายน่ะครับ

สุดา	แหม คนอะไรใจร้ายเหลือเกิน

ชัช	แต่โชคดีที่หลานวสุมาช่วยไว้ทัน ไม่งั้นผมคงตายแน่ แต่ตัววสุเองกลับโชคร้าย ผมเป็นหนี้บุญคุณวสุมาก

สุดา	แล้วนี่ลูกจะหายทันสอบไปนอกหรือจ๊ะ

วสุ	คุณแม่อย่าตกใจเลยครับ หมอดูแผลแล้วว่าไม่เป็นอะไรมาก ~~มันแค่ถลอก ๆ ไปน่ะครับ~~

ชัช	จริง ๆ ครับคุณ หมอรับรองว่าหายเร็ว ข้อสำคัญขอให้นอนพักมาก ๆ อย่าให้กระเทือนแผล

~~ชัช~~	ที่ หลานชายจะไปนอกเรอะ

วสุ	ผมกำลังจะสอบชิงทุนไปเรียนที่ฝรั่งเศสน่ะครับ แต่คนสมัครสอบมากเหลือเกิน ตั้งยี่สิบกว่าคน ต้องการเพียงคนเดียวเท่านั้น อาจไม่มีหวัง

ชัช	ฉันขอเอาใจช่วยให้เธอสอบได้สำเร็จ ฉันเองก็จบจากฝรั่งเศสเหมือนกัน เรื่องแผลนั้นไม่ต้องห่วง เพราะหมอสาโรจน์เพื่อนฉันเขาจะมาทำแผลให้จนหายสนิทโดยเร็วที่สุด เรื่องค่ารักษาอะไรทั้งหมด ผมเป็นธุระของผมเองครับ เอ่อ... ผมมารบกวนเวลามากแล้ว เห็นจะต้องลากลับเสียที ถ้ามีธุระหรือเกิดไม่สบายมากขึ้นละก็ โทรศัพท์ถึงผมได้ทันทีที่บ้านหรือที่ทำงานก็ตามใจครับ ลาละครับ (ไหว้)

สุดา	ขอบพระคุณค่ะ (ไหว้) (วสุไหว้ไม่ถนัด)

ชัชจับมือวสุบีบ แล้วพยักหน้ารับรู้ความหมาย

ชัช	**หลาน**ชายไม่ต้องไหว้หรอก เจ็บแผล ขอบใจมากนะหลานที่ช่วยชีวิตอาไว้

– เฟดเอ้าท์ –

ฉากที่ 4 คุณหญิง 7 นาที

เป็นฉากบ้านพักชัชวิน เป็นห้องส่วนตัว มีพรมปูกลางห้อง มีหมอนอิง 2 - 3 ใบ มีตั่งตัวขนาดพอนอนเล่นได้ อยู่ชิดผนังห้อง มีกระโถนบ้วนน้ำหมาก แก้วน้ำพานรอง กาน้ำร้อน ขันโอสำหรับใส่ของกระจุกกระจิก ฯลฯ

ภาพ คุณหญิงมีอาการไม่ค่อยสะบาย

อุปกรณ์ - หมอน
ตั่ง
พรม
กระโถนบ้วนน้ำลาย
ขนาดปั้นสิบ 2 ห่อ ห่อละ 8 ตัว พร้อมผัก
จานใส่ขนม 2 ใบ
ส้อมเล็ก 2 คัน
แก้วน้ำ 2 ใบ ใส่น้ำ

ภาพ แก้ว (ละลายยาหอม) เธอ... มันทำท่าจะไม่ค่อยดีอีกแล้ว แก้วเอ้ย...

(~~เสียงกริ่งดังขึ้น~~)

คุณหญิง ~~แก้ว ไปดูซิใครมา~~

แก้วถอยห่าง แล้วลุกออกไปดู แล้วกลับเข้ามาคุกเข่าบอก

แก้ว คุณเชื้อชื่นเจ้าค่ะ

(เสียง) เชื้อ นี่เขาอยู่บ้านกันยังไงนะ รกเหมือนอย่างป่าช้าวัดดอน ฮึ นี่พอนายออกจากบ้านแม่สาวใช้ก็คงมัวไปคุยกับพ่อคนใช้หนุ่ม ๆ ซินะ

กล้องจับภาพคุณเชื้อชื่น เดินถือถุงขนมเข้ามา
ส่งห่อขนมให้เด็กแก้วแล้วยกมือไหว้มารดา

คุณหญิงเฉย

เชื้อ เอ้า แก้ว เอาขนมปั้นสิบ 2 ห่อนี่ ไปใส่จาน แล้วเอามาให้คุณแม่

คุณหญิง ไปไหนมาล่ะ แม่เชื้อ

เชื้อ ก็มาหาคุณแม่นะซิคะ เห็นหนังสือพิมพ์ลงข่าวว่าพ่อชัชถูกจี้ คุณแม่สะบายดีหรือคะ

คุณหญิง มันก็เรื่อย ๆ ไม่เป็นอะไรมาก แต่ลมมันกวนอยู่ตลอดเวลา

เชื้อ เชื้อไม่ค่อยว่างเลยค่ะ มัวแต่คิดทำมาหากิน

คุณหญิง จริงซิ แต่ก่อนนะ เราไม่เคยคิดทำมาหากินอะไรกับเขานี่

เชื้อ โธ่ คุณแม่ แต่ก่อนมีผัว ผัวก็ต้องหาเลี้ยงเรา พอหย่ากัน ศาลตัดสินให้มันจ่ายค่าเลี้ยงดู เวลาไปขอมัน ยังกับไปขอทาน นั่งเมียใหม่ก็ยิ้มเยาะ อุ้ย ถ้าไม่เกรงอาญาแผ่นดินละก็ จะฆ่ามันให้ตายทั้งคู่ทีเดียว

คุณหญิง ฆ่าเขาตายเราก็สะบายนักนี่ คุกตะรางเชียวนะ เออไอ้ที่ว่าจะหากินน่ะ จะทำอะไรยะ เรานะเกาะผัวกินเสียจนเคยตัวแล้ว

คุณหญิง ← จะทำอะไรล่ะจ๊ะ

เชื้อ จะเอาบ้านให้ฝรั่งเช่า แล้วชื่นจะไปทำงานเป็นแม่บ้านบ้านพักฝรั่งที่พัทยาค่ะ ดูแลบ้านพัก 5 หลัง เงินเดือนพันห้า

คุณหญิง อะไร ลูกสาวพระยาต้องไปทำงานแม่บ้านให้ฝรั่ง คิดดูดีแล้วหรือแม่ชื่น

เชื้อ โอ้ย คิดแล้วค่ะคุณแม่ ดีกว่าอดตายค่ะ - ที่แม่ปิยะฉัตรลูกสะใภ้คุณแม่ เขาก็ทำงานห้างฝรั่ง

คุณหญิง (หน้าบึ้ง กระแทกโน่นนี่) อย่าเอาชื่อเขามาเอ่ยเลย เขาหย่า~~แล้ว~~ กับพ่อชัชแล้ว เราก็ไม่ได้เป็นอะไรกันแล้ว

เชื้อ ตอนเขาแต่งงานกับพ่อชัช คุณแม่โอ๋เขาออกจะตายไป เขาทำงานห้างก็ว่า เงินเดือนดี ตอนนี้เชื้อจะทำงานบ้าง คุณแม่กลับไม่พอใจ

เชื้อชื่น (ยกถาดขนมจีบขึ้นดู) ของเขามาฝากเยอะนะคะคุณแม่ แล้วไปหยิบจานแบ่ง

แก้ว อุ๊ย คิมพัตเรียบร้อย มาให้ไม่ทันใช้ (แก้วคลานไปหยิบมาส่งให้)

คุณหญิง (แล้วละค่ะ) ไม่ต้องแบ่งหรอกแม่เชื้อ รับทานเสียให้หมดเถอะ ~~[illegible]~~

เชื้อ อุ๊ย เชื้อขอแบ่งนิดเดียวเท่านั้นค่ะ!

เชื้อ (กระดาก วางส้อม) เอ้อ...คุณแม่เล่าเรื่องพ่อชัชโดนจี้ซิคะ เขาเป็นยังไงบ้าง

คุณหญิง พ่อชัชน่ะไม่เป็นไรหรอก แต่เด็กคนนั้นซี รับเคราะห์แทน

เชื้อ เด็กคนไหนคะ

คุณหญิง แก้วแน่ะ เล่าแทนข้าทีซิ (ทำเสียงเป็นลม เรอเอ้อก คุณหญิงพยักบอก)

แก้ว เจ้าค่ะ ดิฉันไม่ได้เห็นด้วยตาหรอกนะคะ ปะติดปะต่อจากที่คุยกับพวกผู้ชาย บ่อย ๆ ตอนนายไม่อยู่บ้านน่ะคะ (ประชด) เขาเล่าว่าคุณชัชถูกจี้ คุณร้อง ให้คนช่วย มันก็แทงคุณ แต่คุณวสุเข้าช่วย เลยถูกมันแทงแขนค่ะ

เชื้อชื่นตกใจ แต่ไม่วางส้อม

เชื้อ แกรู้จักชื่อเขาด้วย เอ้อ มากไหม ตายไหม

แก้ว ชื่อน่ะ ทราบทีหลังค่ะ ~~[illegible]~~ ไม่ตาย คุณหมอสาโรจน์รักษาให้ค่ะ

เชื้อ หน้าตาเป็นยังไง ลูกเต้าเหล่าใครแกรู้หรือเปล่า

แก้ว ไม่ทราบค่ะ ต้องถามคุณชัช คุณท่านทราบ

เชื้อ นี่แก้ว ไปเอาน้ำมากินไป๊ รอเป็นนานยังไม่ได้กินน้ำเลย ~~แหม คุณแม่ละก็~~

(แก้วคลานไปเอาน้ำ เชื้อชื่นมองตามหลัง)

เชื้อ คุณแม่ระวังนะคะ ประวัติศาสตร์จะซ้ำรอย

เชื้อ ก็หมอยังดูพ่อชัชว่า เนื้อคู่ต้องเป็นคนต่ำกว่าไงคะ ประวัติศาสตร์จะซ้ำรอย

เชื้อชื่นกระเถิบเข้าไปใกล้คุณหญิงอีกนิด นังแก้ว แกลงไปดูที่ครัวซิว่ามีอะไรกินบ้าง ลูกจะให้แก้วมันไปไกล ๆ ไม่ได้ยินน่ะค่ะคุณแม่

คุณหญิง เรื่องอะไรล่ะแม่เชื้อ

เชื้อ ก็เรื่องนังฉวี หลานยายหวลขายทอดมัน คนใช้ต้นห้องคนก่อนของคุณแม่น่ะซิคะ ที่มันมีท้องกับพ่อชัชก่อนไปนอก ลูกมันเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายก็ไม่รู้ ป่านนี้ก็อายุสิบหกสิบเจ็ดแล้ว เชื้อกลัวว่า ดีไม่ดีเดี๋ยวพ่อชัชจะคว้านังแก้วอีกคนล่ะแย่ล่ะค่ะ

(ปืนกเมื่อนาก)

คุณหญิง ถ้ามันจะเป็นอย่างนั้นอีก ก็สุดแต่เวรกรรมเขาเถอะ (แก้วเอาน้ำมา เชื้อมองตามน้ำมา)

<u>ภาพ</u> ชัชวินโผล่หน้าเข้าประตูมา อ้าว พ่อชัช ทำไมวันนี้กลับมาเร็วนักล่ะลูก

ชัช อ้อ พี่เชื้อมา (ทักเฉย ๆ ไม่ไหว้)

~~เชื้อ คุณแม่ว่าทำไมกลับเร็วนัก พ่อชัช~~

ชัช ผมได้หยุดพักร้อน วันนี้ไม่ได้ไปทำงาน (นั่งขัดสมาธ)
เออ... คุณแม่ครับ ไปหัวหินกับผมไหม

คุณหญิง โอ๊ย ชวนใครไม่ชวน มาชวนแม่ ไม่หรอกจ้ะ ลูกก็รู้อยู่แล้วว่าแม่ไม่ชอบไปไหน

ชัช พี่ชลอ กับคุณพี่พระก็ไปครับ ผมโทรไปจะขอยืมบ้านเขาสักหน่อย ปรากฏว่าไปกันหมดแล้ว

เชื้อ แหม ไม่เห็นบอกเราบ้าง จะได้ไปกับเขาด้วย

ชัช อ้าว ก็ไหนว่าจะไปอยู่พัทยาไงล่ะ

เชื้อ อุ๊ยตาย (มองหน้ามารดาเลิ่กลั่ก) ใครบอกพ่อชัช ใครบอกกัน

ชัช จะต้องถามคนบอกทำไม ว่าแต่จริงหรือเปล่า

เชื้อ (อ้ำอึ้ง) พี่จะไปทำงาน ไม่ได้ไปเที่ยว เวลานี้ตัวคนเดียว ก็คิดอ่านหางานทำ

	ชัช	งั้นก็ดีแล้ว มาอยู่เป็นเพื่อนคุณแม่สักสามวันได้ไหมล่ะ ผมจะไปหัวหิน ทางนี้ไม่มีใคร มีแต่คนใช้ มาช่วยดูแลคุณแม่หน่อย
	เชื้อ	(อึกอัก) เอ่อ...ฉันนัดกับคุณพิศมัยแล้วนี่นะ ว่าจะไปชุมพร คุณพิศมัยเธอไปสร้างถังเก็บน้ำถวายวัด...
	คุณหญิง	อุ้ย ไม่ต้องห่วงแม่หรอก แม่อยู่คนเดียวได้ ลูกไปพักเสียบ้างก็ดี เอ้อ แม่ว่าจะถามเด็กคนนั้นเป็นยังไงบ้าง แผลหายหรือยัง
	ชัช	ดีมากแล้วครับ ผมชวนแกไปหัวหินด้วย เด็กคนนี้ดีมาก เรียนก็เก่ง นี่กำลังรอฟังผลที่สอบไปนอกอยู่
	เชื้อ	ลูกเขาจะไปนอก ทำไมชวนไปเที่ยวล่ะจ๊ะ
	ชัช	ผมชอบเด็กคนนี้มาก อยากเอาใจแกมาก ๆ เท่านั้น
	เชื้อ	ลูกเต้าเหล่าใครกันนะ เขามีบุญคุณก็เอาเงินฟาดหัวไปก็สิ้นเรื่อง จะชวนไปหัวหงหัวหินทำไม้
	ชัช	ช่างผมเถอะน่า มันเรื่องของผม คนอื่นไม่เกี่ยว
แก้วยกจานขนมเข้ามาอีก		
พูน ๆ จาน	คุณหญิง	อะไรอีกละนั่น พ่อชัชซื้อมาให้แม่หรือจ๊ะ แม่เชื้อเขาก็ซื้อปั้นสิบมาฝากแม่แล้วจ้ะ
	ชัช	อ๋อ ซื้อมาฝากแล้วนั่งไปกินไปตามเคยละมังฮะ โธ่เอ๊ย ซื้อมาฝากคุณแม่... แต่กินเสียตั้งแยะ เหลือ 3 ตัว เท่านั้นเอง กรรมเวร ซื้อมาให้ใครกันแน่พี่เชื้อ
	คุณหญิง	พ่อชัชว่าพี่เขาตรงเหลือเกินนะลูก (หัวเราะ เชื้อชื่นโกรธ)

- เฟดเอ้าท์ -

โฆษณา - นางสาวไทย รองนางสาวไทย ร้องเพลง 1 - 2 เพลง

โฆษณา - ชุดริมฝีปากเรืองฝา

ฉาก ๕ // พฤษ

ใช้ฉากตรงระเบียงบ้านพักบังกาโล

หรือที่รับแขก มีบรรยากาศชายทะเล

บนเก้าอี้มีจานสับปะรด แก้วน้ำ ภาพคุณหลวง

กับคุณนายนรพิศนั่งหน้าตาไม่สบายใจ (เฟดอิน)

คุณนาย เอ้อ....นี่พิยะดาเขาไปถึงไหนกันนะ มืดค่ำจนป่านนี้ยังไม่กลับ

คุณหลวง มาหัวหินคราวนี้วุ่นวายพิลึก

คุณนาย รับเลี้ยงลูกเขาไว้นี่กลุ้มใจจริง ๆ ดิฉันอยากกลับบ้านเสียแล้วละค่ะ อ้าว...นั่นคุณรัชวินมานี่คะ

(รัชวินมา กับวสุ) รัชวิน สวัสดีครับ คุณหลวง คุณนาย

คุณหลวง สวัสดีครับ คุณรัชวิน

คุณนาย (รับไหว้) มีเรื่องอะไรหรือคะ

รัชวิน หลานสาวหายครับ ยายปวีณาน่ะครับ

คุณนาย อุ๊ยตายจริง ดิฉันกับคุณหลวงก็กำลังเป็นทุกข์เรื่องแม่พิยะดาค่ะ บอกว่าจะไปเที่ยวประจวบกับแม่ปวีณา

รัชวิน ผมเพิ่งทราบว่าไม่ได้ไปประจวบหรอกครับ ไปกับนายเมธานักเรียนนอกอะไรนั่นแหละครับ ป่านนี้ยังไม่ถึงบ้าน คุณพี่พระเป็นห่วงมาก จึงให้ผมมาตามที่นี่

คุณหลวง โอ๊ย..ยังไม่กลับเลยคุณ นี่ผมให้ตาป้อมกับตาอ้วนไปตามหาบ้านนายเมธา ไม่ทราบว่าจะพบไหม เพราะไม่รู้ว่าบ้านอยู่ไหน เพียงแต่รู้ว่าอยู่ทางพระราชวังไกลกังวล

คุณนาย เด็กสมัยนี้แย่จริง ๆ ทำอะไรไม่ค่อยนึกถึงผู้ใหญ่ ว่าจะเป็นทุกข์เป็นห่วง ส่วนมากมักเอาแต่ใจตัวเอง เฮ้อ...แม่พิยะดานี่คนหนึ่งละค่ะ น่ากลุ้มจริง ๆ

คุณหลวง เห็นจะเป็นเพราะคุณวิภาแกเลี้ยงเด็กไม่เป็นน่ะ ไม่อบรมลูกให้ดี เอาแต่ตามใจไม่เข้าเรื่อง

รัชวิน ผมจะลองไปตามดูอีกคนนะฮะ เอ้อ...วสุ มาไปกันเถอะ

คุณนาย ขอบคุณมากค่ะคุณรัชวิน เราตกใจกันเสียจนทำอะไรไม่ถูก

รัชวินออกนอกเฟรมไปกับวสุ

คุณนาย (ยกมือไหว้เทวดา) เจ้าประคุณเอ๋ย ขออย่าให้มีอะไรรุนแรงเกิดขึ้นเลย ฉันละเข็ดจนตายเชียว จะไปไหนทีนี้ไม่ชวนแม่พิยะดาไปด้วยอีกแล้ว (เฟดเอาท์)

รัชวินเดินคู่ไปกับวสุ รัชวินหยุดยืนใต้ต้นไม้ จุดบุหรี่สูบ

ชัชวิน นายเมธานี่เป็นใคร วสุรู้จักไหม

วสุ เป็นนักเรียนนอก กลับมาใหม่ ๆ ฮะ เป็นพี่ชายคุณสุภาวดี เพื่อนคุณเพ็ญรัตน์ฮะ

ชัชวิน เขารู้จักกับพิยะดาดีเรอะ

วสุ เพิ่งรู้จักหนเดียวละมังครับ คุณแอ๊ดบอกผม

ชัชวิน แหม พิยะดานี่ยังไงนะ ตัวเป็นผู้หญิงสาว ไปเที่ยวกับหนุ่มที่ไม่คุ้นเคยได้ง่าย ๆ อย่างนี้ มีแต่ภัยทั้งนั้น

วสุ อาจจะเป็นเพราะคุณพิยะดาคิดว่า เขาเป็นคนมีเงิน มีความรู้ คงจะเป็นคนดีน่ะครับ

ชัชวิน คนมีเงินมีการศึกษาที่นิสัยเลวก็มีถมไป จะเอาเงินเอาความรู้มาวัดคนน่ะไม่ได้หรอก เฮ้อ...คุณวิภาดีเดียว ไม่สอนลูกให้รู้จักแก่นแท้ของคน ผู้หญิงน่ะยิ่งสวยยิ่งมีภัย

วสุ นี่ก็เดินตามถามทีละบ้าน ๆ จนไม่เหลือแล้ว เอ๊ะ นั่นคุณป้อมกับคุณอ้วนนี่ครับ

ภาพ ป้อมกับอ้วนเดินสวนมาท่าทางขุ่นเคือง พอชัชวินทัก ก็ชะงักทำความเคารพชัชวิน

ป้อม สวัสดีครับคุณอา

วสุ พบไหมครับคุณป้อม

ป้อม พบกะผีอะไรล่ะ เราไปตามที่ตลาดไม่เจอ เลยถามพวกตลาดถึงเรื่องเรือเช่าไปเที่ยวทะเล เขาชี้มือมาทางนี้ฮะ คิดว่าถ้าถามคนเช่าเรือไปเที่ยวทะเลเขาคงรู้เรื่อง

ชัชวิน ถ้างั้นก็ไปถามคนให้เช่าเรือดูก่อนเถอะ

(เฟดเอ้าท์)

เฟดอิน ภายในบังกะโล เห็นภาพไฟสลัว เด็กหนุ่มสาวมี ปวีณา พิยะดา สุภาวดี เมธา เพื่อนชายหญิงอีกหลายคน กำลังเต้นรำจังหวะเชคกันอย่างสนุก บางคนดีดกีต้าร์ บางคนร้องเพลง (เพลงเต้นรำจังหวะ เชค)

กล้องจับภาพ ชัชวิน วสุ ป้อม และอ้วน มาหยุดยืนอยู่นอกเฟรม

ภาพพิยะดากับปวีณา กำลังเต้น

อ้วน (ชี้มือ) นั่นไง พิยะดากับปวีณา อยู่นั่น แหม กำลังสนุกใหญ่เชียว ช่างไม่รู้จักคิดว่าใครห่วงบ้างเลย

ป้อม แปลกจริงนะ อยู่โรงเรียนประจำเขาหัดกันด้วยเรอะ

อ้วน ไอ้จังหวะอย่างนี้ไม่ต้องหัดหรอก (ทำท่า) นี่ไงล่ะ

วสุ (หัวเราะ)

ป้อม เออ เพิ่งเห็นวสุหัวเราะได้วันนี้เอง

วสุ ก็ยังกะไส้เดือนถูกขี้เถ้านี่นา

ชัชวินถอยหลังไปพร้อมกับถอนใจส่ายหน้า

ระอา ป้อมเดินเข้าไปหา

ชัช เอ้า สามหนุ่มนี่จะ เข้าไปตามก่อน

วสุ ผมต้องขึ้นไปด้วยหรือครับ

ป้อม สามหัวดีกว่าสองหัวน่า พวกนั้นตั้งโขยง

ชัชวิน เขาคงเป็นผู้ดีพอที่จะไม่ทำอะไรเธอหรอก ถ้าเขาเกะกะ น้าจะขึ้นไปเอง

ป้อม วสุเขาไม่กินเส้นกับพิยะดาฮะ คุณน้า

อ้วน เขากินเส้นกับเจ้าหนุ่มหัวนอกคนเดียวฮะ

ภาพสามหนุ่มเดินเข้าไปในเฟรม

เมธาเดินออกมาทางหน้า (เสียงสุนัขเห่าขรม)

เมธา ใคร นั่นใครน่ะ

ป้อม ผมเอง คุณพ่อคุณแม่ให้มารับคุณพิยะดา

เมธา ผมเองน่ะใคร

ป้อม บอกคุณพิยะดาก็แล้วกันว่า ทางบ้านให้มารับ

เมธา (ตะโกน) คุณพิยะดาครับ ทางบ้านให้คนมารับกลับบ้าน

ภาพพิยะดากับเอ๊ะ หันมาสบตากัน ชะงักกัดขนม

เอ๊ะหน้าเสีย แต่พิยะดาเชิดหน้าหยิ่ง ๆ ไม่สนใจ

เมธาเข้ามานั่งอยู่ใกล้ ๆ

เอ๊ะ ตายจริง ทางบ้านคงรู้แล้วว่าเราไม่ได้ไปปราณบุรี พิยะดา ทำไงดีล่ะ

พิยะดา ใจเย็น ๆ น่าปวีณา คุณเมธาคะ ใครมารับพิยะดาคะ

เมธา เขาบอกว่าผมเอง ไม่บอกชื่อ คนมารับไงล่ะ หมามันมารับได้เบื่อไหร่ ([illegible])

ป้อม (โกรธ ก้าวเข้าไป) ใช่ หมามันดีแต่เห่าใบตองแห้งเท่านั้น ฉันมารับ
คุณพิยะดากับคุณปวีณา

เมธา อ้าว คุณป้อม นึกว่าใคร พวกเรากันเองทั้งนั้นฮะ

ป้อม ทางบ้านให้ผมมารับคุณสาว ๆ ทั้งสองทางบ้านเป็นห่วง เพราะไม่ได้บอก
ผู้ใหญ่ว่าจะกลับมืด ๆ ค่ำ ๆ ยังงี้

เมธา (หัวเราะ) มากับผมไม่ต้องห่วงนะคุณป้อม คุณพิยะดาและคุณปวีณาครับ
จะว่ายังไง ทางบ้านให้คุณป้อมมารับแน่ะ

เอ๊ะ (ลุกขึ้นทันที) ~~ปวีณา~~ พิยะดา ต้องกลับละ เดี๋ยวคุณแม่ดุตาย

พิยะดา (ฉุดแขนไว้ให้นั่ง) ปวีณา เธอจะเดินไหวเรอะ บ้านออกไกล ~~ฉันจะไป~~
~~บอกคุณป้อมให้มารับก่อน~~ เดี๋ยวเรานั่งรถไปทีหลัง

เพื่อนหญิง ดี เราจะได้นั่งรถไปเที่ยวกันอีกให้สนุก (พิยะดาออกมาดู)

พิยะดา มากันกี่คนคุณป้อม อ้อ คุณอ้วน อ้าว (เห็นวสุ)

ภาพวสุเดินหันหลังกลับ

(เชิดหน้า) เอ้อ จะกลับกับพวกคุณน่ะ ฉันไม่ไว้ใจรู้หรือเปล่า

ป้อม (โมโห) พูดยังงี้ดูถูกกันนี่ พวกฉันเป็นยังไงถึงจะไว้ใจไม่ได้

พิยะดา ฉันไว้ใจคุณป้อม แต่ไม่ไว้ใจลูกยายแม่ค้า

อ้วน (เดินมาฉุดแขนป้อม) ป้อมกลับเถอะ ไปเรียนคุณพ่อว่าเขาไม่ไว้ใจพวกเรา ซึ่งเป็นญาติและคนกันเอง เขาต้องไว้ใจคนที่ไม่รู้จักหัวนอนปลายเท้า ฮึ เสียเวลา เป็นห่วงแทบตาย ยังงี้ปล่อยให้ตกทะเลตายดีกว่า

ป้อม ฮะ ๆ คุณคนถือตัว ถือให้มันจริงเถอะ เป็นสาวเป็นนางงี้ขี้ปดผู้ใหญ่ หนีเที่ยวกับผู้ชายตั้งเยอะแยะนี่น่ะ วิเศษนักเรอะ เชอะ / ไปพวกเรา

ชัชวิน (เดินเข้ามา) กลับบ้านเดี๋ยวนี้ ปรีณา

ปรีณา ~~เอ๊ะ~~ น้าชัชวรินทร์ ~~ปรีณา~~ ไม่ทราบว่าน้าชัช~~ขา~~มารับค่ะ

ชัชวิน ไม่ต้องพูดมากไปเร็ว (ฉุดแขนออกจากบ้าน)

เอ๊ะ น้าชัชขา พิยะดาล่ะคะ

ชัชวิน เขาเป็นลูกผู้ดีหัวสูง ก็ให้เขาอยู่กับพวกเขาซี อะไร ~~คุณ~~ก็อยากเที่ยวจนกระทั่งริอ่านโกหกผู้ใหญ่ เด็กสาว ๆ ที่เสียคนไป ไม่รู้จักเท่าไหร่ ๆ ก็เพราะ ~~คุณ~~ ไอ้ชื่ออยากเที่ยวอยากสนุกนี่ล่ะ รู้ไว้บ้างซี

ปรีณา ~~เอ๊ะ~~ ปรีณาอยากกลับบ้านตั้งนานแล้วค่ะ แต่พิยะดาไม่ยอมกลับค่ะ ปรีณา~~ก็ไม่กล้าทิ้งเขา~~ไว้คนเดียว (ไหว้) น้าชัชขา ปรีณากราบขอโทษที่~~ทำให้น้าชัชต้องมาตาม~~

ป้อม ยายพิยะดาขืนทำตัวแบบนี้คงโดนดีเข้าสักวัน

วสุ ผมเป็นห่วงเขาจัง

อ้วน ทั้ง ๆ ที่เขาดูถูกวสุออกยังงั้นเรอะ

วสุ เขาเป็นญาติคุณนี่ฮะ ก็ต้องห่วงบ้าง (ทำท่าออกเดิน)

ภาพพิยะดาวิ่งตามมา

ภาพวสุ, ป้อม, อ้วน, สามหนุ่มมองสบตากันยิ้ม ๆ

พิยะดา ปรีณา รอด้วย รอด้วย ......

(เฟดเอ้าท์)

~~[illegible]~~

ผลของการสอบชิงทุนฝรั่งเศส ปรากฏว่า วสุ สอบได้เป็นที่หนึ่ง ได้ไปเรียนต่อที่ฝรั่งเศส สมตามความมุ่งหมาย ชัชวินได้เป็นธุระจัดการช่วยเหลือทุกอย่างเป็นที่เรียบร้อย จนกระทั่งวันออกเดินทางได้มาถึง

ฉาก ๖ คอระ [illegible] Air Port เสียก่อน

ฉาก เป็นที่นั่งพักคนไปส่งนักเรียนนอกที่ดอนเมือง

เด็กหนุ่มสาวเดินไปมามากมายรวมทั้งเด็กเพื่อน ๆ

วสุด้วย คุณนายนั่งพักอยู่บนม้านั่ง ชัชวินเข้ามาทักคุณนายพรพิศ

ชัชวิน คุณนายมานั่งพักตรงนี้เอง เบียดสู้เด็ก ๆ เขาไม่ไหวหรือครับ

พรพิศ ค้า ปล่อยแม่สุดาเขาคนเดียวเถอะ ดิฉันก็เบียดกับเขาไม่ได้ มันจะเป็นลม (พัดวีไปพลาง มองดูรอบ ๆ) ท่านข้าหลวง~~คงจะกลับแล้ว~~ [illegible]

ชัชวิน ~~ครับ ท่านกับลูกสาวกลับไปแล้วครับ~~ คุณสุดากินไม่ได้นอนไม่หลับมาหลายวันแล้ว เพราะความรักและคิดถึงลูก

ชัชวินจุดบุหรี่สูบ พรพิศ เด็กก็น่ารักนะคะ ว่านอนสอนง่าย กตัญญู ดิฉันเคยเห็นสองสามรายที่รู้ว่าตนไม่ใช่ลูก มักไม่ใคร่รักใคร่นับถือคนเลี้ยงหรอกค่ะ เพราะถือว่าไม่ใช่พ่อใช่แม่ เวลาจะเอาเงินก็เข้ามาหา เวลาปีกกล้าขาแข็งก็ปลีกตัวไป

ชัชวิน เป็นที่นิสัยเด็กนะครับคุณนาย เอ้อ... คุณ[illegible]ไม่เคยมีบุตรหรือครับ

พรพิศ อุ๊ย มีค่ะ เขาเคยมีลูกผู้หญิงคนหนึ่ง แต่เลี้ยงเองไม่ได้เจ็บจะตายให้ได้ ต้องให้คนอื่นเขาไปเลี้ยงค่ะ พอคนอื่นเลี้ยงก็หายเจ็บน่ารัก เอ้อ ... นี่เป็นคุณชัชวินหรอกนะคะดิฉันถึงได้เล่าให้ฟัง สามีของสุดารถคว่ำตายตั้งแต่ลูกอยู่ในท้องน่ะค่ะ

ชัชวิน อ๋อ

พรพิศ พอให้ลูกเขาไปแล้ว เด็กก็หายวันหายคืนค่ะ แม่สุดากลับได้พ่อวสุมาเลี้ยงแทน

ชัชวิน วสุเคยเล่าให้ผมฟังว่า พ่อแม่แกตายหมด

พรพิศ ค่ะ วสุเข้าใจเช่นนั้น แต่ดิฉันว่าพ่อยังอยู่ ดิฉันเป็นคนรู้เรื่องดี เพราะยายหวนยายของวสุน่ะค่ะ แกทำขนมขายอยู่หน้าบ้านคุณแม่ของดิฉัน สุดาน่ะเขาอยู่กับคุณแม่ดิฉันค่ะ แล้วอยู่ ๆ แกก็มายกพ่อวสุให้แม่สุดา

ชัชวิน เอ๊ะ แกทำไมไม่เลี้ยงเองล่ะครับ

พรพิศ แกจนค่ะ แล้วก็อยู่คนเดียว ลูกสาวแกที่เป็นแม่ของวสุก็หนีตามผู้ชายไป

ชัชวิน แล้วแม่ของวสุเคยมาเยี่ยมบ้างไหมครับ

พรพิศ ไม่เคยค่ะ ดูเหมือนว่าจะตายไปแล้ว แต่สามีเก่าพ่อของวสุนั้น ดิฉันทราบว่าเป็นลูกของคุณหญิงช้อย บ้านอยู่บางกะปิ [illegible]

ชัชวินสะดุ้งผวาลุกขึ้น

ชัชวิน ผู้หญิงคนนั้นชื่ออะไรครับ เอ้อ ... แม่ของวสุนั่น

พรพิศ ชื่อฉวีค่ะ เป็นคนห้องของคุณหญิงช้อยค่ะ

(กะหืดกะหอบ) ชัชวิน ขออภัยเถอะครับ คุณแม่ของคุณนายชื่อเพิ่มใช่ไหมครับ

พรพิศ ใช่ค่ะ ทำไมคุณถึงรู้จักล่ะระ อ้าว คุณชัชวิน นั่นคุณเป็นอะไรไปน่ะ [illegible]

(ชัชวินผวาลุกขึ้น)

ชัชวิน วสุ . . วสุ (เสียงเครื่องบินกระหึ่ม แหงนมองท้องฟ้า มองตามเครื่องบิน และหันไปชมหน้า)

พรพิศ เป็นอะไรไปคะ คุณชัชวิน เป็นลมหรือเปล่าคะ

ชัชวิน เปล่าครับ ผม . . . ไม่เป็นอะไรหรอกครับ . . (ลองนั่ง พรพิศมอง อย่างสงสัย[illegible])

(คนที่ไปส่งทะยอยกลับ รวมทั้งสุดา - เพ็ญรัตน์ และคนอื่น ๆ)

เพ็ญรัตน์ กลับหรือยังคะ คุณแม่

พรพิศ **กลับซิจ๊ะ** ไปหรือยังล่ะจ๊ะ สุดา

ชัชวิน คุณนายครับ .... อ้า ... ผมรับอาสาไปส่งคุณสุดาให้ครับ

พรพิศ ดีเหมือนกันค่ะ ขอบคุณมากนะคะ เอ้อ ลูก ๆ จ๋า เราไปกันเถอะ

(เด็ก ๆ ไหว้ลาคุณชัชวินจากไปทั้งสองยืนมองดูแล้วหันมา)

พรพิศเดินผละไป ชัชวินไหว้ลา

เด็ก ๆ ไหว้ชัชวินกับสุดาแล้วเดินดูหน้ากัน

๒๐๑ ชัชวิน คุณสุดาครับ ผมมีเรื่องจะพูดกับคุณมากเหลือเกินจนไม่ทราบว่าจะขึ้นต้นเรื่องไหนก่อน เรื่องไหนหลัง มันมีทั้งตื่นเต้น ทั้งความสุข โอย......ผม.....(หัวเราะทั้งน้ำตา) ผมพูดไม่ถูก

สุดา ท่านคะ

ชัชวิน ผมบอกคุณกี่หนแล้ว ว่าให้เรียกผมเฉย ๆ ไงครับ อย่าเรียกท่านเทิ่นผมกระดากเหลือเกิน

สุดา ค่ะ ดิฉันจะพยายาม

ชัชวิน เชิญคุณนั่งก่อนดีไหมครับ (ชี้ที่นั่งที่พรพิศนั่งเมื่อครู่ก่อน)

สุดา เอ้อ.... ก็จะกลับบ้านไงคะ

ชัชวิน เดี๋ยวกลับครับ ผมไม่แน่ใจว่าจะขับรถถึงบ้านหรือเปล่า ถ้าไม่พูดเสียก่อน

สุดา (ตกใจ) เรื่อง.... เรื่องอะไรคะ เรื่องร้ายหรือดีคุ (ทรุดกายลงนั่งมืออุดปากตกใจตาตื่น)

ชัชวิน เรื่องดีครับ อย่าตกใจ เอ้อ ... คุณสุดาครับ ผมอยากจะซักอะไรคุณบางอย่าง

สุดา อะไรคะ

ชัชวิน ตอนที่คุณเอาวสุมาเลี้ยง ยายของวสุเล่ารายละเอียดให้ฟังหรือเปล่าครับ

สุดา ทำไมหรือคะ

ชัชวิน ผมอยากทราบว่าพ่อของเด็กตายจริงหรือเปล่าครับ คุณเห็นในใบเกิดเด็กหรือเปล่า

สุดา (งง สงสัย) เห็นค่ะ แม่ชื่อนวี พ่อชื่อชัด แต่นามสกุลจำไม่ได้ค่ะ

ชัชวิน เล่าต่อไปซีครับ เล่าเท่าที่คุณทราบมานะครับ

สุดา ยาย**หวล** แกเล่าว่า ลูกสาวแกนวีนะคะ ทำงานอยู่บ้านคุณหญิงช้อย แล้วอยู่ ๆ ก็กลับมาอยู่กับแม่ บอกว่าคุณหญิงไล่ เพราะ เอ้อ...

ชัชวิน เล่าไปเถอะครับ เราก็ไม่ใช่หนุ่มสาวแล้ว

สุดา เพราะว่าทำท่าจะไปมีเด็กกับบุตรชายของท่านเข้า เป็นการแยกไม่ให้ทั้งสองพบกันอีก ส่วนลูกชายก็ถูกส่งไปนอกค่ะ ดิฉันทราบเท่านี้เอง เอ้อคุณถามทำไมคะ หรือว่าคุณรู้จักพ่อของวสุ

ชัชวิน ครับ ผมรู้จัก

สุดา อุ๊ยตายจริง หมอหรือคะ

ชัชวิน ไม่ใช่ครับ ไม่ใช่หมอ เมื่อกี้นั่งคุยกับคุณนายพรพิศ ท่านเล่าประวัติวสุให้ฟัง ผมจึงรู้ว่า... โธ่เอ๋ยวสุ วสุก็คือ...(ปิดหน้า)

สุดา (ผลุดลุกขึ้นนั่ง) คุณ... คุณจะบอกพ่อของวสุหรือคะ

ชัชวิน คุณสุดาครับ คุณกลัวอะไร คุณร้องไห้ทำไมพ่อของวสุน่ะ ถ้าเขากราบคุณได้ เขาคงกราบคุณเสียแล้ว เขาเที่ยวตามหาลูกชายตั้งแต่กลับมาจากนอกใหม่ ๆ แต่ก็ไม่มีร่องรอยเลย จนต้องแต่งงานใหม่แล้วอย่ากัน ก็ไม่เคยลืมลูก กลัวว่าลูกจะเป็นกุ๊ย เป็นเด็กล้วงกระเป๋า โธ่... ~~เวลาเห็นเด็กอะไร เรี่ยกับวสุ แต่งตัวขาด ๆ ขายหนังสือพิมพ์ เก็บของตามกองขยะ เขา... เขาแทบจะกระอักเลือดตายเพราะแค้นตัวเองที่เป็นคนทำให้ลูกเป็นไอ้โจร หรือเด็กเหลวไหลเหล่านั้น...~~ เอ้อ... คุณสุดาเป็นเหมือนแม่พระที่ช่วยโปรดสัตว์ให้ขึ้นจากนรก

สุดา อะไรกันคะ ดิฉันไม่เข้าใจ

ชัชวิน คุณเลี้ยงวสุวิเศษที่สุด ยากที่จะหาแม่ไหน ๆ มาเปรียบได้

สุดา คุณชัชวินคะ พ่อเขาจะมาเอาวสุของดิฉันคืนไปไหมคะ โธ่เอ๋ย ดิฉันมีลูกสาวคนหนึ่งก็เลี้ยงเองไม่ได้ต้องให้คนอื่นเลี้ยง แล้วพอมีพ่อวสุเป็นดวงใจของดิฉันอย่างนี้ ถ้าพ่อเขามาเอาตัวลูกคืนไป ดิฉันจะทำอย่างไร

ชัชวิน เอาคืนได้ยังไงกรับ บินไปลิบลับยังงี้

สุดา ถ้าเขาใจร้ายใจดำล่ะคะ

ชัชวิน เขาไม่ใจร้ายหรอกคุณสุดา ผมเห็นใจคุณและเข้าใจคุณดี เอาไว้ค่อย ๆ ปรึกษากันดีกว่า

สุดา แต่เขาไม่ใช่คุณนี่คะ

ชัชวิน ใครบอกคุณล่ะว่าไม่ใช่ (ชัชวินยิ้มเศร้า ๆ) ผมนี่แหละเป็นพ่อของวสุ คุณแม่ผมคือคุณหญิงช้อย บ้านอยู่บางกะปิไงครับ คุณไม่เคยนึกเฉลียวใจบ้างเลยเรอะครับ

สุดา (ตกใจมาก) ท่าน... คุณ... (7 นาที)

(เฟดเอ้าท์)

<u>ฉาก</u> ฉากเกี่ยวกับฉาก ๔ มีขนมกุยฉ่ายแทนขนมสาคูไส้หมู มีแก้วน้ำ มีกล่องขนม มีกระโถน

(ภาพ) ชัชวินเดินเข้าไปหาคุณหญิง นั่งลงใกล้ ๆ มารดา หน้าตายิ้มกริ่ม มองดูหน้าลูกชาย

คุณหญิง ว่าไงจ๊ะ หน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส มีอะไรดีเรอะลูก... เออ... ไปส่งเด็กคนนั้นเรียบร้อยดีหรอกรึ เครื่องบินผิดเวลาหรือเปล่า

ชัชวิน เรียบร้อยครับคุณแม่

คุณหญิง แม่นะให้นึกรักเด็กคนนี้เสียจริง ๆ หลาน ๆ มีกี่คนต่อกี่คนยังไม่เคยนึก อยากจะให้ของดี ๆ เลยสักคน นี่แม่ถูกใจมากจึงให้พระรอดของแท้ ของเก่าของพ่อชัชไปเมื่อวันที่พ่อวสุมาลาแม่นะ

ชัชวิน คุณแม่ครับ (หัวเราะน้ำตาไหลกอดขามารดา)

คุณหญิง อ้าว อะไรกันละพ่อชัช หัวเราะแต่น้ำตาไหล หือ ยังไงกัน

ชัชวิน คุณแม่ครับ วสุนั่นแหละครับ หลานแท้ ๆ ของคุณแม่ละครับ เป็นลูกของฉวี

คุณหญิง หา...อะไรนะพ่อชัช วสุนะเรอะเป็นหลานแท้ ๆ ของแม่

ชัชวิน ครับ เป็นลูกของผมที่เกิดกับฉวีครับคุณแม่ ผมเพิ่งทราบจาก คุณนายพรพิศวันนี้เอง

คุณหญิง ลูกนังฉวี ที่แม่ไล่มันออกจากบ้านน่ะเรอะ นังฉวีที่แม่พรากแก ไปเมืองนอกน่ะเหรอ....(อาเจียน) โอ้ก...

ชัชวิน อ้าวคุณแม่ นี่ครับยาดม (หายาให้ดม ลูบหลังคุณหญิง)

คุณหญิง เฮือ...แม่ค่อยยังชั่วแล้ว (ชัชวินเลื่อนกระโถนออกไปห่าง พยุงให้นอน) ว่าแต่พ่อแน่ใจแล้วหรือว่าใช่

ชัชวิน ครับ ผมแน่ใจ ได้หลักฐานพร้อมแล้วทุกอย่าง แต่ลูกวสุยังไม่ รู้ว่าผมเป็นพ่อของเขา

คุณหญิง เออมิน่าเล่า แม่ถึงว่าเจ้าเด็กคนนี้หน้ามันคล้ายใครที่แม่รู้จัก ที่แท้ก็เหมือนแม่นะเอง เอิ๊ก..เฮือ..(อาเจียนอีก)

ชัชวิน คุณแม่ครับ คุณแม่ เป็นอะไร แก้ว แก้ว...ยาหอมอยู่ที่ไหน เข้ามาเร็ว..เข้ามาละลายยาหอมเข้า ฉันจะโทรศัพท์ไปตามหมอ

ชัชวินวิ่งออกไป แก้วละลายยา เอามาจ่อปาก พอชัชวินวิ่งกลับมาคุณหญิงคอตก แสดงว่าสิ้นใจแล้ว

แก้ว คุณเจ้าขา ท่าน..ท่าน..(จับแขนเขย่า)

ชัชวิน คุณแม่ครับ โธ่คุณแม่...คุณแม่สิ้นใจแล้ว (แก้วร้องไห้โฮ) คุณแม่...ทำไมผมถึงเคราะห์ร้ายอย่างนี้ ได้ลูกมาแต่กลับเสีย คุณแม่ไป (ซบหน้า)

(เฟดเอาท์)

ฉาก 7

<u>ภาพ</u> ฉากเดียวกับฉาก 2 แต่วันนี้มีเค้กวันเกิด จัดอยู่บนโต๊ะมีเก้าอี้ล้อมรอบอยู่ ให้พอกับเด็กหนุ่มสาวมี เมธา, สุภาวดี, พิยะดา, เพ็ญรัตน์, ปวีณา ฯลฯ หมี, แมว และเด็ก ๆ

(แผ่นเสียงเพลงเพราะ ๆ เปิดเบา ๆ)

(กำลังนั่งพูดคุยสนุกสนาน มีเครื่องดื่ม ของขบเคี้ยว ผลไม้ พอสมควร)

ปวีณา ~~สุภาวดี~~ เดินเข้าไปหา ~~เพ็ญรัตน์~~ ป้อม สุขสันต์วันเกิดจ้ะป้อม มีของขวัญให้

สุภาวดี	เออ นี่จ๊ะ ใครจะนึกเหมือนฉันบ้างไหมเอ่ย
เพ็ญรัตน์	นึกอะไรจ๊ะ

กล้องจับภาพหน้าพิยะดาและเมธา ยิ้มเจื่อน ๆ พิยะดาหน้าเศร้า

สุภาวดี	นึกถึงวสุน่ะซี (มองดูหน้าพิยะดา และเมธา) ใครได้ข่าวบ้าง
เมธา	(ก้มหน้า) พูดเหมือนใจเชียวละ กำลังนึกจะถามอยู่ทีเดียว
เพ็ญรัตน์	เพ็ญก็เหมือนกันค่ะ พอเห็นพิยะดาก็นึกถึงวสุทันที
ป้อม ~~สุภาวดี~~	เป็นเพราะพิยะดาเกลียดวสุละมังจ๊ะ
พิยะดา	ใครบอกว่าพิยะดาเกลียดเขา แต่ก่อนน่ะจริงละจ้ะ แต่พอเขาช่วยพิยะดากับปวีณาให้รอดจากผู้ชายใจสามานย์ เพื่อคุณเมธาสองคนนั้น โดยไม่ลำเลิกบุญคุณพิยะดาเลยสักนิดเดียว พิยะดาเลยเลิกเกลียดเขาแล้วละจ้ะ ~~กลับนิยมเขาเสียอีก และอยากจะขอโทษเขาจังเลย แต่...แต่ พิยะดาไม่กล้าพูด จึงได้แต่มาส่งเขาที่ดอนเมืองวันเขาเดินทาง~~
แมว ~~สุภาวดี~~	ก็ยังดีที่เธอเปลี่ยนใจมารู้จักคุณค่าของความดียิ่งกว่าความมั่งมีและเกียรติยศ
เพ็ญรัตน์	ไม่ใช่เพราะรู้ว่าเขาเป็นลูกคุณชัชวินเรอะจ๊ะ อ้าว ๆ อย่าโกรธเลยจ้ะพิยะดา ฉันล้อเล่นน่ะ แน่ะ น้องพิมพ์กับป้อมมาแล้ว (ลุกขึ้นต้อนรับ)

<u>ภาพ</u> ภัทรพร (ป้อม) ปณิธิ (อ้วน) <u>พิมพ์ใจ แอ๊ด เดินเข้ามา</u> มีห่อของขวัญให้ป้อม

<u>ภาพ</u> ทั้งหมดลุกขึ้นตัดอาหารว่างหรือเค้กรับประทาน แล้วแยกกันไปนั่งเป็นพวก พิมพ์ใจ เพ็ญรัตน์ และ พิยะดา นั่งอยู่กลุ่มเดียวกัน สุภาวดีนั่งอยู่ใกล้ ๆ

พิมพ์ใจ	พี่เพ็ญรัตน์คะพิมพ์ได้ข่าวจากแม่ว่า น้าสุดาจะแต่งงานกับคุณชัชวิน คุณพ่อของวสุ เป็นความจริงหรือเปล่าคะ (ทุกคนสนใจ)
เพ็ญรัตน์	จริงจ้ะน้อง ทีแรกน้าสุดาขอคิดดูก่อน แต่แล้วเพิ่งตอบตกลง วสุจะดีใจมากถ้ารู้ข่าว

พิยะดา (เยาะเย้ย) เหมาะสม พี่เห็นว่าเหมาะสมกันหรือคะ ข้าราชการต่างประเทศอันมีเกียรติ ที่โก้และสง่า คิดแต่งงานกับแม่ค้า คงสมกันตายละ ราวกับฟ้ากับดินแน่ะ

พิมพ์ใจยิ้มขำขัน แต่เพ็ญรัตน์ไม่ยิ้ม

เพ็ญรัตน์ พิยะดา ทำไมถึงดูถูกน้าสุดาเหลือเกินนะ น้าสุดาจนก็จริง เป็นแม่ค้าก็จริง แต่ไม่เห็นเสียหายอะไร เป็นอาชีพสุจริต ไม่รบกวนใครให้เดือดร้อนเลย แล้เธอรู้ไหมว่า คุณยายฉันน่ะ ที่คุณแม่วิภาเธอมาอาศัยเรียนหนังสือเมื่อเด็ก ๆ น่ะ ก็เป็นแม่ค้าขายขนมนี่ละ พวกคุณแม่คุณน้าไม่สนใจเพราะทำไม่เป็น น้าสุดาจึงรับทอดมาจากคุณยายฉัน

พิมพ์ใจ ใช่ เธอดูถูกน้าสุดา ก็เท่ากับดูถูกคุณยายผู้มีอุปการะคุณกับคุณน้าวิภาด้วยละ

พิยะดา เธอร....นี่จ้ะ คุณแม่และใคร ๆ พากันคิดว่า น้าสุดาแก่แล้ว คงจะไม่อยาก~~มีลูกเมื่อแก่~~ รู้ไหม ฮึ แล้วใคร ๆก็ผิดหวังเพราะน้าสุดาคิดจะจับคุณชัชวินมานานแล้ว แล้วจับสำเร็จด้วย พิยะดาดูถูกดีกว่าดูผิดนะคะ

เพ็ญรัตน์ พิยะดา เธอ...ทำไมเธอพูดอย่างนี้

พิยะดา ก็พิยะดาพูดความจริง

พิมพ์ใจ เธอจะเสียใจนะที่ดูถูกน้าสุดามากเกินไปยังงี้

พิยะดา ไม่มีวันเสียละ พิยะดาไม่มีวันเสียใจ พิยะดาไม่เห่อตามพวกพี่พิมพ์พี่เพ็ญรัตน์นี่ พอเห็นวสุเป็นลูกคุณชัชวินก็ดีใจ พอแม่วสุจะแต่งงานกับพ่อของวสุ ก็ดีใจใหญ่ พิยะดาไม่ใช่ยังงั้น

พิมพ์ใจ (ลุกขึ้นยืน) พิยะดา ที่ฉันว่าพิยะดาจะเสียใจวันหลังนั่นน่ะ เห็นจะเป็นวันนี้เสียแล้วละจ้ะเธอ (เยาะ) ไม่ใช่ฉันขี้เห่อหรือขี้ตื่นหรอก เพราะถึงอย่างไร ฉันก็เป็นแต่เพียงหลายห่าง ๆ ของน้าสุดา แต่พิยะดาน่ะเป็นลูกแท้ ๆ ระวังปากหน่อย อย่าดูถูกถากถางแม่บังเกิดกล้าของตัวเองมากนัก จะช้ำใจภายหลัง

พิยะดา ผลุดลุกอย่างถูกไฟฟ้าจี้หน้าตื่น

พิยะดา ใครๆเป็นแม่บังเกิดเกล้าของฉัน (กระทืบเท้า) พี่พิมพ์พูดใหม่ซิ พี่พิมพ์บ้าหรือฉันฟังผิด

เพ็ญรัตน์ น้องพิมพ์ อย่างพูดอะไรเหลวไหลน่ะ

พิมพ์ใจ (หัวเราะเสียงแหลม) พี่เพ็ญรัตน์ น้องไม่ได้พูดเรื่องเหลวไหลค่ะ น้องพูดความจริง ถ้าไม่เชื่อก็ไปเรียนถามคุณลุงคุณป้าก็ได้ค่ะ ว่าพิยะดาเป็นลูกของใคร ผู้ใหญ่ทุกคนรู้ดีว่า เมื่อพิยะดาเกิดมา น้าสุดาเลี้ยงไม่ได้ เพราะเจ็บจวนจะตาย พระท่านดูหมอให้ว่า ต้องให้คนอื่นที่สูงศักดิ์กว่าเลี้ยง จึงจะรอด คุณน้าวิภากับคุณน้าสวัสดิ์แต่งงานกันสิบกว่าปี ไม่มีลู ก อยากมีลูก จึงมาขอน้าสุดาไปเลี้ยง ผู้ใหญ่รู้ทุกคนแต่ปิด เพราะคุณน้าวิภาขอร้องไว้ไม่ให้พูด

พิยะดา (ร้องหวีด) ไม่จริง ไม่จริง นี่แกพูดเพื่อทำลายพิยะดาน่ะซี โกหก

แกล้ง

	เพราะพี่พิมพ์อิจ ฉาว่าพิยะดามีพ่อแม่ร่ำรวยกว่าใช่ไหมล่ะ ฮือ ๆ โกหก โกหก ขี้อิ จฉา (วิ่งออกจากเฟรมไป)
เพ็ญรัตน์	น้องพิมพ์ เธอเอาอะไรมาพูดน่ะ จะจริงแค่ไหนก็ไม่รู้
พิมพ์ใจ	พี่คิดว่าพิมพ์พูดปดเพราะอิจฉาพิยะดาหรือคะ ถ้าคิดว่าน้องพูดไม่จริง ก็ลองถามคุณลุงคุณป้าดูซิคะ (วิ่งไปบ้าง)

<u>ภาพ</u> เพื่อน ๆ ต่างลากลับหมด
เพ็ญรัตน์เลยนั่งอยู่คนเดียว
คุณนายพรพิศเดินเข้ามาจากข้างในบ้าน

พรพิศ	อ้าว เพื่อน ๆ กลับกันหมดแล้วหรือลูก
เพ็ญรัตน์	บ่อนแตกค่ะ คุณแม่ขา
พรพิศ	อ้าว เรื่องอะไรกันล่ะ (นั่งลงบนเก้าอี้)
เพ็ญรัตน์	พิยะดา เป็นลูกน้าสุดา หรือน้าวิภา กันแน่ล่ะ
พรพิศ	ทำไมมาถามวันนี้ล่ะลูก
เพ็ญรัตน์	ยายพิมพ์น่ะซีคะ เขาโกรธที่พิยะดาดูถูกน้าสุดา หาว่าจับคุณชัชวิน มาแต่งงาน~~ทั้ง ๆ ที่รักแกแล้ว~~ ยายพิมพ์แกก็เลยโกรธ ระเบิดออกมาค่ะ จริงหรือเปล่าคะคุณแม่ขา (เดินเข้าไปนั่งคุกเข่าโอบเอวมารดาถาม)
พรพิศ	จริงลูก พิยะดาเป็นลูกของแม่สุดาจ้ะ
เพ็ญรัตน์	คุณแม่ขา แล้วลูกกับป้อมล่ะคะ เป็นลูกคุณแม่จริง ๆหรือเปล่าคะ
พรพิศ	เป็นลูกจริง ๆ จ้ะ

(ป้อมวิ่งเข้ามากอดมารดาบ้าง)

ป้อม	คุณแม่ฮะ วันเกิดป้อมนี่ฮะ ทำไม ถึงกอดพี่เพ็ญล่ะ ต้องกอดป้อมซีฮะ อ้าว พี่เพ็ญ ร้องไห้ทำไม วันเกิดป้อมแท้ ๆ~~ให้ป้อมกอดด้วยคน~~
	(สามแม่ลูกกอดกันด้วยความรัก)

- เฟดเอ้าท์ -

(ฉาก ๘)

<u>ภายในบ้าน</u> สวัสดิ์กับวิภากลับจากข้างนอก แม่เคลือบศีรษะโพกผ้า เพราะศีรษะแตก โผเข้ากอดขา วิภาไว้แล้วร้องไห้โฮ ๆ แม่เคลือบนั่งร้องไห้

วิภา อ้าว ถามว่าหัวเป็นอะไรเท่านั้นละร้องไห้โฮ ๆ มากอดขากอดแขนฉันทำไม รำคาญจริง นี่ลูกพิยะดามาหรือยัง (หันมอง)

สวัสดิ์ แม่เคลือบปล่อยขาคุณเสีย มาสั่งพูดนั่งเล่าดี ๆ ไม่ต้องร้องไห้ ยังกับใครจะตาย เอ๊ะ เครื่องลายครามหลังตู้ไปไหนหมด อื /

เคลือบ (อึกอัก) เอ่อ.........

วิภา เอ่อหมั่นไส้แม่เคลือบจริง จะพูดอะไรก็ไม่พูด ถวิล ถวิล

(ถวิลออกมา) ถวิล เจ้าขา

วิภา ใครทำอะไร เอาเครื่องลายครามไปไหนหมด

ถวิล คุณพิยะดาปาแตกหมดเจ้าค่ะ

~~วิภา~~ ~~เปล่าเจ้าค่ะ~~ อิฉันมาเห็นทีหลังเจ้าค่ะ ต้องถามนาเคลือบเจ้าค่ะ

วิภา เอ๊ะ ตายแล้ว ทำไมยังงี้ล่ะ แกรู้ได้ไงลูกพิยะดาหรือ

วิภา แม่เคลือบเล่าไปเดียวนี้

เคลือบ คุณหนูเจ้าค่ะ เธอโกรธใครมาจากไหนไม่ทราบ มาเคี่ยวเข็ญให้อิฉันบอกว่าเธอเป็นลูกใครแน่ อิฉันไม่บอก เธอก็เอาจานทุ่มศีรษะอิฉันแตกเจ้าค่ะ (ร้องไห้อื ๆ) ท่านเจ้าขา กรุณาอย่าไล่อิฉันไปเลยเจ้าค่ะ อิฉันไม่มีที่จะไปแล้ว

วิภา ฉันสั่งแกแล้วว่าไม่ให้บอก แกก็บอกจนได้ แกไม่รักษาสัญญาที่ให้ไว้ฉันนะยะหล่อน

สวัสดิ์ จะโทษแกไม่ได้หรอกคุณ แกกลัวด้วย เจ็บด้วยจึงต้องบอก ฉันว่าว่าแล้วไหมล่ะ ถ้ารู้แล้วจะต้องเกิดเรื่อง เธอ/ แผลใหญ่ไหมแม่เคลือบ หมดเขาดูเรียบร้อยแล้วเรอะ ไปนอนพักเสียก่อนไป ถวิลก็ออกไปได้ เอานี่เคลือบ ค่าทำขวัญ

(สวัสดิ์ ส่งธนบัตรใบละร้อยให้)

เคลือบก้มลงกราบ

วิภา ท่านละให้ท้ายนังเคลือบ บ้านเสียวินัยหมดละค่ะ

สวัสดิ์ ฉันบอกคุณแล้วว่า เรื่องปิดไม่มิดหรอก ความจริงมันหนีความจริงไม่พ้น

ก็ดูซิ หัวลูกเขาแตกเห็นไหมล่ะ

วิภา (เอามือปิดหู กรีดร้อง) พิยะดา หยุดคะหยุดพูดเถอะคะ

วิภาวิ่งออกจากห้อง (วิ่งหนีออกจากห้องไป

(เฟดเอ้าท์)

ภายในห้องนอนพิยะดา วิภาเดินเข้าไปนั่งข้าง ๆ

วิภา พิยะดาลูกแม่ เป็นอะไรไปหรือลูก

พิยะดา (ลุกขึ้นนั่ง) คุณไม่ใช่แม่ฉัน คุณพยายาม~~หลอกลวงฉันมานานแล้ว~~ เดี๋ยวนี้ฉันรู้ความจริงหมดแล้ว ~~อย่าเรียกตัวเองว่าแม่~~ ~~อย่าเรียกฉัน~~ ว่าลูกต่อไปอีก~~เลย เลิกพิสองหน้า~~กันเสียที

วิภา พิยะดา ถึงลูกจะไม่ใช่ลูกของแม่ แต่ แต่แม่ก็เลี้ยงพิยะดามาตั้งแต่เล็กๆ เลี้ยงยิ่งกว่าเป็นลูกแท้ ๆของแม่อีก รักยิ่งกว่า

(คำพูดเน้นท่าทางไม่สุภาพ อวดดีมาก)

พิยะดา อ้อ เดี๋ยวนี้คุณกล้ารับว่าฉันไม่ใช่ลูกของคุณเป็นคนเห็นแก่ตัวที่สุด คุณ คุณต้องการอะไรจากฉัน คุณนายวิภา

วิภา (ตบฉาด) นี่แน่ะ ฉัน นี่แน่ะคุณนายวิภา นังเด็กอกตัญญู สันดานไพร่ เลี้ยงให้ดีเท่าไรไม่ยอมทิ้งสันดานเดิม สันดานลูกเสือ ลูกจรเข้ ไพร่

พิยะดา (ร้องไห้) ถ้ารู้ว่าฉันสันดานไพร่ ลูกไพร่แล้วเอาฉันมาเลี้ยงทำไมล่ะ แล้วมาทวงบุญคุณ บุญคุณน่ะถ้าทวงมาก มันก็หมดไปรู้ไว้ด้วย

วิภา ลูกทรยศ เนรคุณ เลี้ยงเอาไว้แว้งกัดเอาจนได้ แกอย่ามาตีฝีปากกากถางฉันนะจะบอกให้ เมื่อแกปีกกล้าขาแข็งแล้วจะบินได้แล้วก็บินไปซี่ ไปจากบ้านฉันอยู่กับแม่แก แม่สุดานั่นแหละแม่แกล่ะ คนที่แกดูถูกว่าเป็นแม่ค้านั่นละ ไป....อวดดีนัก ไปซี...

พิยะดาผลุดลุกจากที่นั่ง วิ่งหนีออกจากห้องไป วิภาวิ่งถลาตามมาเกาะกรอบประตู (ร้องไห้) พิยะดา.......พิยะดา จะไปไหนลูก กลับมาหาแม่ก่อน

สวัสดิ์เข้ามาประคองวิภา

สวัสดิ์ ทำใจดี ๆไว้คุณ อย่าเอะอะเกรียวกราวไปเลย ขายหน้าเขา

วิภา ลูกไปแล้วค่ะคุณ ลูกหนีดิฉันไปแล้ว โธ่ / ดิฉันไล่ลูกไปเองค่ะ คุณคะไปตามลูกให้ดิฉันที

(สวัสดิ์โอบไหล่ปลอบวิภา)

สวัสดิ์ จ้ะ ๆ แล้วฉันไปตามให้ หักใจเสียเถอะคุณ ถ้าเขาไม่รักเรา เขาก็ไม่กลับ หากเขามีเยื่อใยรักเราอยู่บ้าง เขาก็ต้องกลับมาเองละจ้ะ

(เฟดเอ้าท์)

<u>ภาพร้านขายขนมของสุดา พิยะดาแต่งตัวทันสมัยขึ้น วิ่งเข้าไปในร้านสุดากลังนั่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ พิยะดาเข้ากราบที่ตัก</u>

พิยะดา (ร้องไห้) แม่ขา

สุดา อุ๊ย.. คุณพิยะดา...คุณ

พิยะดา แม่ขา ลูกพิยะดาของแม่ค่ะ ลูกรู้ความจริงหมดแล้ว

สุดา ตายจริง ลูก...ทูนหัวของแม่ (กอดลูกร้องไห้) นี่เกิดเรื่องอะไรกันจ๊ะ

พิยะดา คุณแม่วิภาไล่ลูกค่ะ ลูกต่อว่าที่ปกปิดเรื่องลูกไว้ คุณแม่วิภาก็โกรธแล้วก็ไล่ลูกค่ะ

สุดา ลูกคงรุนแรงกับคุณวิภาเกินไปน่ะซิ...จริงไหมจ๊ะ..ลูกจ๋า คุณวิภาน่ะ

เธอมีพระคุณต่อลูกอย่างมากทีเดียวนะจ้ะ เธอรักลูกมากกว่าแม่แท้ ๆ ของลูกบางคนเสียอีก ถ้าไม่ได้เธอ ป่านนี้ลูกอาจจะไม่สมบูรณ์พูลสุขอย่างนี้ ลูกจ๋า ลูกอย่าไปถือคุณแม่วิภาซิจ๊ะ เธอรักลูกยังกับแก้วตา

พิยะดา พิยะดาอยากอยู่กับแม่ค่ะ

สุดา อยู่ห้องแถว อยู่กับแม่ค้าน่ะหรือลูก

พิยะดา พิยะดาอยู่ได้ค่ะ ถึงคราวจำเป็นลูกอยู่ได้

สุดา ไม่ได้หรอกลูก แม่จะต้องส่งลูกกลับไปอยู่กับคุณแม่วิภาตามเดิมจ้ะ คนเราเกิดมาต้องมีคุณธรรมความกตัญญูรู้คุณประจำใจ ลูกจึงจะเป็นคนเต็มคน ~~เพราะสายเลือด~~ แต่แม่วิภารักลูกมาก ลูกไปทำเหินห่างกับเธอก็บาปกรรมนะลูก

พิยะดา ก็คุณแม่วิภาด่าลูก ไล่ลูกนี่คะ

สุดา นั่นก็เพราะเธอช้ำใจ เจ็บใจที่ลูกทำเหมือนรังเกียจที่ได้ไปเป็นลูกเธอนะจ้ะ ลูกคงกล่าวคำน่าเกลียดมาก ไม่น่าฟังเลยจริงไหมจ๊ะ

พิยะดา พิยะดา.... พิยะดากำลังช้ำใจค่ะ

สุดา คุณแม่วิภายิ่งช้ำใจกว่า เพราะพิยะดามีแม่ที่ลูกมาหาได้ แต่คุณวิภาเธอมีลูกคนเดียว ลูกจะต้องรักและเคารพท่านอย่างเดิม แล้วคุณพ่อสวัสดิ์ล่ะลูก

พิยะดา ท่านดีต่อลูกมากค่ะ เหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

สุดา นั่นแหละลูกจะต้องกตัญญูรู้พระคุณท่าน ต้องตอบแทนท่านด้วยการให้ความรักและเคารพ ปรนนิบัติให้ท่านมีความสุขสมกับที่ท่านให้ความรักและความสุขลูกมาอย่างหาใครเปรียบไม่ได้ นะจ๊ะ ลูกแม่จึงจะได้ชื่อว่าเป็นคนดี ลูกที่ดี ลูกเป็นคนสวยอยู่แล้วนะจ๊ะ ถ้ามีคุณงามความดีประกอบด้วยก็จะเป็นกุลสตรีที่สวยพร้อม ใคร ๆ ก็สรรเสริญนิยม

พิยะดา (กราบ) ค่ะแม่ ลูกจะทำตามคำแม่สั่งค่ะ แต่แม่ต้องให้ลูกมาค้างกับแม่บ้างนะคะ

คุณสวัสดิ์เดินเข้ามาในร้าน

สุดา ได้ซีลูก เอ้อดูซีจ๊ะ คุณพ่อมารับลูกแล้ว (ไหว้สวัสดิ์) สวัสดีค่ะท่าน มารับลูกสาวหรือคะ

พิยะดา คุณพ่อขา (ร้องไห้ โผเข้าไปหา)

สวัสดิ์ พิยะดา พ่อตามหาลูกหลายแห่ง จนอ่อนใจเต็มทนแล้ว คิดว่าที่นี่คงเป็นที่สุดท้าย วิภาเขาเศร้าโศกมากครับคุณสุดา แม่เขาคิดถึงลูกมากรู้ไหมพิยะดา

พิยะดา ค่ะ ๆ แม่สุดาก็กำลังบอกให้ลูกกลับบ้านค่ะ

สวัสดิ์ เอาละ ๆ กลับไปหาแม่วิภาเถอะลูก เขาจะได้ดีใจ ขอบใจมาก คุณสุดา เอ้าไปลาคุณแม่สุดาเสียก่อนซีลูก

ภาพพิยะดาวิ่งไปกราบบอกสุดา แล้วจูบแก้มแล้วควงแขนสวัสดิ์เดินออกจากร้านไป

สุดาไหว้สวัสดิ์ หน้ายิ้มเบิกบาน สุดายิ้มอย่างมีความสุข

ชัชวินเดินเข้ามาหาสุดา สุดายิ้มอาย ๆ ยังเก้อเขินอยู่

ชัชวิน ดูคุณมีความสุขมาก คุณสุดา พิยะดารู้ความจริงแล้วใช่ไหมครับ

สุดา ลูกพิยะดารู้แล้วค่ะ

ชัชวิน นั่นซิครับ ดูหน้าคุณผมก็พอจะเดาออก ทีนี้ เรื่องของเราเถอะครับ วันมะรืนนี้ผมจะมารับคุณไปซื้อแหวน ให้คุณเลือกตามชอบใจนะครับ

สุดา โธ่ ไม่จำเป็นเลยค่ะ

ชัชวิน ทำไมจะไม่จำเป็น ผมไม่ยอมให้คุณปฏิเสธหรอกนะครับ

สุดา ค่ะ

ชัชวิน และเราจะแต่งงานกันหลังพิธีหมั้นโดยเร็วที่สุด นะครับ (สุดาเลยหน้าขึ้นดู ทำตาโต)

ชัชวิน เพราะว่าอีกไม่นานนัก ผมมีธุระจะต้องไปติดต่องานที่ฝรั่งเศส ผมอยาก ให้เราแต่งงานกันเร็ว ๆ

สุดา ถ้าเช่นนั้น.....หนูพิยะดาก็ควรจะไปฝรั่งเศสพร้อมกับคุณด้วยซิคะ แกจะไปเรียนเสริมสวยค่ะ

ชัชวิน ก็ได้นี่ครับ ตอนนี้รีบติดต่อเรื่องโรงเรียนเสียก่อน

สุดา ค่ะ ดิฉันจะเรียนให้ท่านข้าหลวงและคุณวิภาทราบโดยเร็วค่ะ

ภาพเชื่อม ๒ เดือนผ่านไป (ทั้งสองยิ้มอย่างมีความสุข) เฟดเอ้าท์ ✱

(เฟดอิน) เห็นศีรษะด้านหลังของชัชวินและสุดาพิงชิดกันก่อน กล้องเลื่อนออก ชัชวินหันหน้ามายิ้มพร้อมด้วยสุดา)

ชัชวิน เราแต่งงานกันแล้วครับ และมีความสุขมาก (โอบไหล่สุดา) เรื่องของ พ่อแม่ก็จบลงแล้ว แต่เรื่องของลูกยังไม่จบ ท่านผู้ชมคงอยากทราบด้วย ใช่ไหมครับ ผมพาพิยะดาไปฝรั่งเศสด้วย วสุตกใจมากเมื่อพบพิยะดา ครั้งแรก เพราะผมไม่บอกว่าพิยะดาจะไปด้วย แต่พิยะดาเวลานี้ได้ เปลี่ยนแปลงนิสัยเดิมไปหมดสิ้นแล้ว จึงกลับคุ้นเคยกับวสุได้ในไม่ช้านัก นี่ผมกลับจากฝรั่งเศสแล้ว วสุกับพิยะดาควรจะสนิทสนมกันดีขึ้น .ฯ. เฟดเอ้าท์

(7 นาที)